

Лари Нивън

РАМО

Вече от няколко месеца сградата на РАМО беше необичайно спокойна.

Наистина имахме нужда от почивка – поне отначало. Но през последните няколко сутрини тишината бе започнала да става напрегната. Махвахме си един на друг, всеки на път към кабинета си, но мислите ни бяха другаде. Някои от нас изглежда не можеха да си намерят място. Други бяха демонстративно заети.

Никой не желаше да се включи в лова на майки.

През изминалата година бяхме успели сериозно да пресечем работата на органоборсаджии в района на Западното крайбрежие. Отвсякъде ни потупваха по рамото, но резултатите можеха да се предвидят – щяха да ни насочат към други дейности. Рано или късно новинарите ще започнат да вдигат вой за по-строго съблюдаване на Законите за раждаемостта и всички незаети с нещо друго ще се спуснем да преследваме родители, нарушили закона...

Крайно време беше да се заема с нещо друго.

Тази сутрин вървах към кабинета си през обичайната напрегната тишина. Налях си кафе от кранчето на стената, занесох го до бюрото и набрах кода за съобщения на компютъра. През процепа се плъзна тънка папка. Обнадеждаващ знак. Вдигнах я и с кафето в другата ръка я разтворих по средата.

Видях няколко цветни холографии. Гледах надолу през двоен прозорец към две маси в моргата.

Стомахът към мозъка: КЪР! Какво дяволски неподходящо време да се гледат хора с изпепелени лица! Обърни очи в друга посока и не се опитвай да преглътнеш това кафе. Защо не си смениш работата?

Имаха ужасяващ вид. Мъж и жена. Нещо бе обгорило лицата им до самия череп, че и по-нататък – костта и зъбите бяха овъглени, а мозъчната тъкан – опечена.

Преглътнах и продължих да гледам. И преди бях виждал трупове. Тези просто ме свариха в лош момент. Не е лазерно оръжие, помислих си... въпреки че не беше сигурно. Лазерите можеха да вършат хиляди работи и ги вършеха по хиляди начини. Във всеки случай не бе ръчен лазер. Тънкият като молив лъч на ръчния лазер щеше да нахапе плътта и да остави в нея brazdi, А този вероятно е бил широк и постоянен.

Отворих на първия лист и го прочетох набързо.

Детайлите: Намерили ги на плъзгащата се пътека на Уилшайр в Западен Лос Анджелес около 4:30 сутринта. Хората не използват плъзгащите се пътеки толкова късно. Страх ги е от органоборсаджии. Телата

са могли да пропътуват така два-три километра, преди някой да ги забележи.

Предварителна аутопсия: Мъртви са от три или четири дни. Няма следи от упойващи средства или отрови, нито белези от убождане. Изглежда изгарянето е било единствената причина за смъртта.

Значи трябва да е станало бързо – еднократен удар на мълния. Иначе биха се опитали да избягат и щеше да има изгаряния и на други места. Такива нямаше. Само лицата и следите от обгаряне около яките.

Имаше бележка от Бейтс, следователя по смъртни случаи. Ако се съдело по вида им, възможно било да са убити с някакво ново оръжие. Затова препращал досието при нас. Не бихме ли могли да намерим в архивите на РАМО нещо, което би излъчило импулс топлина или светлина с ширина трийсетина сантиметра?

Седнах и се загледах в холографиите.

Леко оръжие с лъч, широк трийсет сантиметра? Лазери с такива параметри се произвеждат, но като бойни оръжия, използвани от орбита. Те направо биха изпарили главите, не биха ги овъглили.

Имаше и други възможности. Смърт от изтезания, при които главите са били държани неподвижно, навярно пристегнати, под огъня на рекламна ракета. Или някакъв странен нещастен случай в производствени условия – мощен взрив, който е сварил и двамата да наблюдават нещо, надвесени над него. Или даже лазерен лъч, отразен от изпъкнало огледало.

Нещастният случай можеше да се изключи. Начинът, по който бяха изоставени телата, намири сваше силно на вина, на нещо, което е трябвало да се прикрие. Може би Бейтс беше прав. Ново, незаконно оръжие.

А аз можех да съм страшно зает с търсенето му, тъкмо когато започнеш ловът на майки. РАМО има три основни функции: преследване на органоборсаджии; контролиране на технологиите по света – нови разработки, които биха могли да се използват за създаване на нови оръжия или да повлияят на световната икономика или на равновесието на силите между нациите; контрол върху спазването на Законите за раждаемостта.

Хайде, нека да бъдем честни. От трите може би най-важната е да следим как се спазват Законите за раждаемостта.

Органоборсаджиите не усложняват проблема с пренаселеността.

Контролирането на технологиите наистина е необходимо, но изглежда е влязло в сила твърде късно. Наоколо има достатъчно термоядрени електроцентрали, термоядрени ракети, термоядрени крематориуми

и термоядрени станции за дестилиране на морска вода, за да може някой луд или група луди да вдигне във въздуха Земята или коя да е избрана част от нея.

Ако в някой район обаче много хора започнат да раждат незаконни деца, от останалата част от света ще се надигне страшен вой. В някои страни хората може да побеснеят дотолкова, че да зарежат контрола върху раждаемостта. И тогава? Сега на Земята сме осемнайсет милиарда. Не бихме могли да се справим с повече.

Затова ловът на майки е необходим. Но мен ме отвращава. Противно ми е да преследвам бедни болни жени, които са имали толкова отчаяно желание да родят деца, че са преминали през ада да избягват шест месеца противозачатъчните си инжекции. Ще се измъкна от тази работа, ако мога.

Направих няколко естествени неща. Пратих бележка до Бейтс в следствения отдел. Изпратете ми всички по-нататъшни подробности от аутопсиите и ми съобщете дали трупове са идентифицирани. Снимка на ретината и спектър на мозъчните вълни очевидно не можеха да се използват, но не беше изключено да установят нещо по генните кодове и отпечатъците на пръстите.

Известно време прекарах в догадки къде и най-вече защо са били държани двете тела три или четири дни, преди да бъдат оставени по начин, който е можел да се използва от самото начало. Но това си беше проблем на детективите от полицейския участък в Лос Анджелис. Нас ни интересуваше оръжието. Така че започнах да пиша заявка за търсене от компютъра – да ми намери джаджа, която работи с лъч, отговарящ на дадено описание. По начина на проникване в кожата, костта и мозъчната тъкан навярно можеше да се определи честотният спектър на светлината като функция на продължителността на излъчването, но реших да си спестя този труд. Платих за мързела си по-късно, когато компютърът ми изблъва цял куп листа, в които се изброяваха всякакви машинарии, използващи светлинни лъчи, и трябваше да ровя из него.

Бях въвел командите и си почивах с още кафе и цигара, когато се обади Ордас.

Инспектор Хулио Ордас беше строен, мургав мъж с права черна коса и меки черни очи. За първи път го видях на телефонния екран, когато ми събщи за убийството на мой добър приятел. Оттогава бяха минали две години, но все пак изтръпнах, като го видях.

– Здравей, Хулио. По работа или просто така?

– По работа, Джил. Съжалявам.

– Твоя или моя?

– И двете. Става дума за убийство, но също и за едно устройство... Можеш ли да го видиш зад мен? – Ордас излезе от полезрението ми и невидим се протегна да извърти телефонната камера.

Гледах в нечия всекидневна. Върху зеления килим на домашната трева имаше широко кръгло обезцветено петно. В средата му лежаха някакъв апарат и тялото на мъж.

Майтапеше ли се Хулио с мен? Трупът беше стар, почти мумифициран. Апаратът – едър и със загадъчна форма – излъчваше бледа, тайствена синя светлина.

– Виждал ли си някога подобно нещо? – запита доста сериозно Ордас.

– Не. Явно е някакво устройство. – Извън всякакво съмнение опитно устройство, без хубава пластмасова кутия, без приборния вид и чистата изработка на продуктите от конвейер. Твърде сложно за разглеждане през телефонна камера, реших аз. – Да, прилича на нещо, което би ни заинтересувало. Можеш ли да ни го изпратиш?

Ордас отново се появи на екрана. Леко се усмихваше.

– Страхувам се, че няма да мога. Навярно ще се наложи да пратиш някого тук да го огледа.

– Къде се намираш?

– В апартамента на Реймънд Синклер на последния етаж в сградата на Родуолд в Санта Моника.

– Ще дойда лично – рекох.

Изведнъж почувствах, че устата ми пресъхва.

– Кацни на покрива, ако обичаш. Задържахме асансьора за оглед.

– Разбира се. – Затворих.

Реймънд Синклер!

Никога не бях срещал Реймънд Синклер. Той беше нещо като отшелник. Но РАМО веднъж си бе имало работа с него във връзка с едно от изобретенията му – устройството Огне-Стоп. И всеки знаеше, че напоследък той работи върху двигател за междузвездни полети. Беше само слух, разбира се... но ако някой е убил мозъка, който е знаел тази тайна...

Тръгнах.

Сградата на Родуолд представляваше триъгълна призма на четирийсет етажа с триъгълни балкони, издигащи се в редица на всяка от

страните ѝ. Балконите свършваха на трийсет и осмия етаж.

Покривът беше градина. Покрай едната му страна цъфтяха розови храсти, покрай другата се издигаха брястове, обвити в бръшлян, а покрай третата – миниатюрна гора от дръвчета бонсай. Площадката за кацане и покритият паркинг се намираха в средата. Пред таксито ми се спусна полицейска машина. Кацна, после се скри под козирката на паркинга, за да ми направи място да кацна на свой ред.

Появи се полицаи в оранжева униформа, за да ме наблюдава, като кацам. Не можах да различа какво носи, докато не излязох от таксито. Беше въдица, каквато използват в открито море, все още в калъфа си.

– Мога ли да видя някакъв идентификационен документ, моля? – рече той.

В ръката си държах личната си карта на РАМО. Той ѝ направи проверка в компютъра на полицейската машина, върна ми я и каза:

– Инспекторът ви чака долу.

– За какво ви е въдицата?

Полицаят се усмихна неочаквано и почти загадъчно.

– Ще разберете.

Напуснахме уханната градина по няколко бетонни стъпала. Отведоха ни в полузапълнена с инструменти стайчка, в която имаше тежка врата с шпионка. Ордас ни отвори от другата страна. Здрависахме се набързо и той погледна към полицаия.

– Откри ли нещо?

– На шест преки оттук има спортен магазин – отвърна полицаият. – Собственикът ми позволи да я взема на заем, след като се увери, че съм запомнил името на магазина му.

– Да, сигурно ще се вдигне шум по този въпрос. Ела, Джил... – Ордас ме хвана за ръка. – Трябва да разгледаш онзи апарат, преди да го изключим.

Тук не миришеше на градина, но имаше... дъх на нещо отдавна умряло, който климатичната инсталация не бе прочистила напълно. Ордас ме отведе във всекидневната.

Обстановката вътре напомняше декор, подготвен за някакъв номер.

Домашната трева покриваше пода във всекидневната на Синклер от стена до стена. В рамките на идеален четириметров кръг между дивана и камината килимът беше кафяв и мъртъв. Навсякъде другаде тревата беше избуяла.

Мумията на мъж, облечен в изцапан панталон и пуловер с висока яка, лежеше по гръб в центъра на кръга. Човек можеше да предположи,

че е мъртъв от шест месеца. Носеше голям ръчен часовник с допълнителни циферблати върху лицевата страна и фина платинена верижка, увиснала сега върху китката от кости и потъмняла кожа. Горната част на черепа бе отворена с удар – навярно с класическия тъп инструмент, лежащ до него.

Ако камината беше декоративна – почти със сигурност бе такава, никой не гореше дърва, – инструментите към нея вероятно наистина бяха антики от деветнайсети или двайсети век. В сандъчето липсваше ръженът. Един ръжен лежеше в средата на кръга, върху мъртвата трева до разлагащата се мумия.

Светещото, доста сложно на вид устройство се намираще точно в центъра на „магическия“ кръг.

Пристъпих напред, но рязък мъжки глас ме спря:

– Не влизай в този кръг на килима. По-опасно е, отколкото изглежда.

Познавах човека, който извика – младши лейтенант Валпреди, висок мъж с малки тънки устни и дълго изпито италианско лице.

– И на мен ми се вижда опасно – казах аз.

– Действително е опасно. Самият аз посегнах натам – обясни ми Валпреди – веднага след като пристигнахме. Мислех си, че мога да щракна ключа. Цялата ми ръка изтръпна. Мигновено. Абсолютно никакво усещане. Издърпах я бързо, но цяла минута след това беше като мъртва. После взеха да ме бодат иглички, сякаш съм спал върху нея.

Полицаят, който ме доведе, почти бе завършил сглобяването на въдицата.

Ордас махна по посока на кръга.

– Е? Виждал ли си някога подобно нещо?

Поклатих глава, загледан във виолетовото сияние на странния апарат.

– Каквото и да представлява, съвсем ново е. Този път Синклер наистина е успял.

Към пластмасова рамка с ръчно направени скоби бяха закрепени в неправилна редица соленоиди. Няколко ожулени петна върху пластмасата показваха къде по-рано са били свързвани, а после отстранявани други предмети. Дъска за хляб бе омотана в множество жици. Имаше шест големи батерии, свързани успоредно, а на три места към странна, тежка скулптурна фигура, която едва по-късно открихме, че е от чисто сребро, бяха закачени кабели. Среброто беше потъмняло почти до черно, а по краищата му личаха стари следи от пила.

Близко до центъра на устройството, точно пред сребърната скулптура, в блокче светла пластмаса бяха вградени два концентрични соленоида. Те блестяха в синьо, преливащо към виолетово. Батериите – също. Слабо доловимо виолетово мъждукане се излъчваше от апарата, като бе по-интензивно от външните части.

Това светене ме безпокоеше най-много. Стори ми се твърде театрално. Приличаше на нещо, което специалист по ефектите би добавил към евтина среднощна пиеска, за да представи лабораторията на някой луд учен.

Заобиколих кръга и разгледах по-отблизо часовника на мъртвеца.

– Пазете си главата от полето! – предупреди остро Валпредио.

Кимнах. Приклеках извън границата на мъртвата трева. Часовникът на мъртвеца работеше като полудял. Стрелката за минутите се завърташе около циферблата за около седем секунди. Изобщо не можех да различа стрелката за секундите. Дръпнах се от дъгата на мъртвата трева и се изправих. Какъв ти междузвезден двигател. Тази светеща в синьо ужасия наподобяваше повече повредена машина на времето.

Огледах едностепенния ключ, прикрепен към пластмасовата рамка до батериите. От лостчето му, което бе в хоризонтално положение, висеше найлонова корда. Изглежда някой извън обсега на полето бе дръпнал ключа на включено, използвайки кордата. Но би трябвало да виси от тавана, за да го дръпне в положение изключено по този начин.

– Разбирам защо не можахте да ни го препратите в Щаба на РАМО. Няма как дори да го докоснете. Пъхнеш ли си ръката или главата само за секунда, ще останат без приток на кръв поне за десетина минути.

– Точно така – каза Ордас.

– Струва ми се, че бихте могли да бръкнете с пръчка и да бутнете онзи ключ.

– Може би. Тъкмо това ще се опитаме. – Той махна на човека с въдицата. – В тази стая нямаше нищо достатъчно дълго, за да стигнем ключа. Трябваше да пратим...

– Почакайте малко. Има един проблем.

Той ме изгледа. Полицаят с въдицата също.

– Този ключ може да предизвика самоунищожение. Синклер бе известен като потайно копеле. Или... полето да има значителна потенциална енергия. Току виж нещо гръмнало.

Ордас въздъхна.

– Трябва да рискуваме, Джил. Измерихме въртенето на ръчния му часовник. Един час за седем секунди. Отпечатъци от пръсти и обувки,

следи от пране, телесни миризми, паднали мигли – всичко изчезва за часове от по седем секунди.

Той даде знак и като се приближи, полицаят започна да прави опити да закачи ключа с въдицата.

– Мисля, че вече никога няма да разберем кога точно е бил убит – заяви Ордас.

Върхът на въдицата описа няколко широки кръга, спря се под ключа и се допря до него. Притаих дъх. Въдицата се огъна. Ключът шракна нагоре и виолетовата светлина изведнъж изчезна. Валпредо протегна ръка към полето, предпазливо, като че ли въздухът би могъл да е нажежен. Нищо не се случи и той се отпусна.

Тогава Ордас започна да дава заповеди. Двама мъже с престилки очертаха с тебешир местата на мумията и ръжена. После прехвърлиха трупа върху носилка, пхнаха ръжена в найлонов плик и го сложиха до мумията.

– Идентифицирахте ли го вече? – попитах аз.

– Мисля, че да – отговори Ордас. – Реймънд Синклер си имаше собствен автодоктор...

– Вид ти какво имал. Тези неща са скъпи.

– Така е. Реймънд Синклер бе богат човек. Притежаваше горните два етажа на тази сграда, както и покрива. Според записите на автодоктора му преди два месеца са му били присадени нови зародиши на зъби. – Ордас посочи към сухите устни със свита кожа на мумията, под които новите зъби тъкмо се бяха подали.

Правилно. Синклер беше.

Неговият мозък бе направил чудеса, а някой го бе сплескал с прътковано желязо. Междувездният двигател... онова сияещо заплетено устройство? Или той е бил още в главата му?

– Който и да го е извършил, ще трябва да го хванем – казах аз. – Непременно. Дори и така... – Дори и така. Чудеса повече нямаше да има.

– Възможно е вече да сме я хванали – обади се Хулио.

Погледнах го въпросително.

– В автодоктора лежи едно момиче. Предполагаме, че е племенницата на д-р Синклер, Джанис Синклер.

Автодокторът беше стандартен, подобен на онези в аптеките – нещо като гигантски ковчег с дебели трийсетина сантиметра стени и

контролно табло над главата, покрито с циферблати и червени и зелени лампички. Девојката лежеше по гръб, лицето ѝ бе спокойно, вдишванијата – леки. Спяща красавица. Ръцете ѝ бяха пъхнати до раменете в търбуха на автодоктора, скрити от дебели гумени ръкави.

Беше толкова красива, че дъхът ми секна. Мека кестенява коса обграждаше електродния шлем; малки и изваяни нос и уста, гладка бледосиня кожа, осеяна със сребристи нишки...

Тялото ѝ бе покрито със специалните краски на моден вечерен тоалет. Без тях въздействието щеше да е доста по-слабо. Оттенъците на сињото леко се меняха, за да подчертаат формите на тялото и линијата на скулите. Сребристите линии също се променяха, като на места се сгъстяваха, насочвайќи окоото в определена посока – към врховете на грдите или през лекото възвишение на коремнијат мускул към красив крѓъл пѣп.

Скѣпо бе платила за това боядисване. Но и без него щеше да е красива.

Някои от показанијата на контролното табло светеха в червено. Натиснах бутоната за распечатване на диагнозата и бях стѣписан. Автодокторѣт е бил принуден да ампутира дясната ѝ рѣка. Гангрена.

Очакваше я страхотен шок, когато се събудеше.

– Хубаво – рекох. – Загубила си е рѣката. Това не я прави убиец.

– А ако бе грозничка? – запита Ордас.

Засмях се.

– Поставјаш под сѣмнение безпристрастната ми оценка? Някои хора са умирали и за по-малко! – Въпреки това реших, че можеше да е прав. Имахме сериозни основания да мислим, че на убиецата би му липсвала рѣка.

– Какво мислиш, че се е случило тук, Джил?

– Хм... както и да го погледнеш, убиецѣт сигурно е искал да земе сѣс себе си ѣ... машината на времето на Синклер. Тя е безценна, от една страна. От друга, изглежда се е опитал да я настрои, така че да има алиби. Което означава, че е знаел за нея, преди да дойде тук. – Премислях всичко това. – Да речем, че се е подсигурил да има свидетели кѣде е бил неколко часа преди да се появи тук. Убил е Синклер в рамките на... да го крѣстим генератора. Включил го е. Решил е, че часовникѣт на Синклер ще му каже колко време е спечелил. После би могѣл да вѣрне часовника назад и да си трѣгне с генератора. Нямаше начин полицијата да успее да определи кога е бил убит.

– Да. Обаче не го е сторил.

– На ключа виси онази корда. Трябва да го е включил от външната страна на полето... навярно защото не е искал да седи с трупа цели шест часа. Ако се бе опитал да излезе извън полето след включването му, би си блъснал носа. Да се излезе от полето към нормалното време е като да се мине през стена. Така че го е изключил, отдалечил се е извън обсега и е използвал онази найлонова корда, за да го включи отново. Може би е допуснал същата грешка като Валпредо – помислил е, че ще успее да влезе обратно в полето и тогава да го изключи.

Ордас кимна доволно.

– Точно така. За него – или за нея – е било много важно да го направи. Иначе не би имал нито алиби, нито печалба. Ако е продължавал да се опитва да проникне в полето...

– Да, би могъл да изгуби ръката си заради гангрена. Щеше да е удобно за нас, нали? Лесно щяхме да го открием. Но виж какво, Хулио, на момичето би му се случило същото, ако се е опитало да помогне на Синклер. Може да не е бил толкова очевидно мъртъв, когато тя се е прибрала.

– Възможно е дори да е бил жив – отбеляза Ордас.

Вдигнах рамене.

– Според фактите тя се е прибрала в един и десет със собствената си кола, която е все още на покрива. Монтирани са камери, които да следят площадката за кацане и покрития паркинг. Системата за сигурност на д-р Синклер е била доста добра. Снощи е пристигнало единствено момичето. Никой не си е тръгнал.

– Имаш предвид от покрива.

– Тези апартаменти, Джил, могат да бъдат напуснати само по два начина. Единият е през покрива, а другият – с асансьор през фойето. Когато пристигнахме, асансьорът стоеше на този етаж и беше изключен. От никъде другаде в сградата не може да се включи управлението му.

– Значи някой би могъл да дойде дотук с него и после да го изключи... или може Синклер да го е изключил, преди да го убият... Схващам идеята ти. Както и да е станало, убиецът трябва да е все още тук. – Замислих се върху това, но заключението не ми хареса. – Не, нещо не се връзва. Как може да е била толкова умна, че да си подготви подобно алиби, а после да се затвори с трупа?

Ордас вдигна рамене.

– Блокирала е асансьора, преди да убие чичо си. Не е искала да я обезпокоят. Навярно това звучи разумно. След като ръката ѝ е пострадала, трябва доста да е бързала да стигне до автодоктора.

Една от червените светлилки стана зелена. Зарадвах се. Момичето не приличаше на убиец.

– Когато спи, никой не прилича на убиец – измърморих под нос.

– Така е. Но тя се намира там, където би трябвало да бъде убиецът. Колко жалко. – Последното го каза на испански.

Върнахме се във всекидневната. Обадих се в Щаба на РАМО и поисквах да пратят камион.

Апаратът не бе докоснат. Докато чакахме, взех камера на заем от Валпредио и заснех обстановката такава, каквато си беше. Разположение то на елементите един спрямо друг можеше да е от значение.

Лабораторните специалисти лазеха по кафявата трева като използваха аерозолен спрей, за да накарат отпечатъците от пръсти да побелеят, а дребните капчици кръв да светнат в яркочълто. Върху апарата откриха множество отпечатъци, но абсолютно никакви върху ръжена. В тревата имаше жълта локва – на мястото, където бе лежала главата на мумията, – а оттам дълга следа като от охлюв, свършваща в края на ръжена. Изглежда някой се бе опитал да го измъкне от полето след падането му на пода.

Апартаментите на Синклер бяха просторни и удобни и заемаха целия последен етаж. На предпоследния се намираше лабораторията, където Синклер е вършел чудесата си. Обиколих я, придружен от Валпредио. Не беше особено внушителна. Приличаше на скъпо оборудвана работилница на любител. Инструментите бяха годни за сглобяване на вече готови части, но не биха помогнали да се построи нещо по-сложно.

... с изключение на компютърния терминал. Напомняше утроба, в чийто център стоеше стол със спускаща се облегалка, около който описваше пълен кръг холовизионен екран и имаше струпани достатъчно контролни панели, така че с проклетата машинария да се извърши полет до Алфа Центавър.

Тайните трябваше да са в този компютър! Аз обаче не се опитах да го използвам. Щеше да се наложи да пратим програмист от РАМО, за да свали защитите срещу достъп, които Синклер сигурно бе заложил в компютъра.

Камионът пристигна. Качихме наследството на Синклер по стъпалата до покрива, без да го разглобяваме. Частите му бяха закачени здраво върху рамката, а стълбите бяха широки и не много стръмни.

Прибрах се, седнал отзад в камиона. Изучавах генератора. Онова едро парче сребро напомняше донякъде птица в полет – тригълник, който се управлява от студент по топология и от който стърчат кабели

там, където са ъглите. Почудих се дали то бе сърцето на апарата или просто нещо за заблуда. Наистина ли пътувах заедно с междузвезден двигател? Възможно бе Синклер сам да е пунал такъв слух, за да прикрие нещо. Или... имаше закон, който му забраняваше да работи по два проекта едновременно.

Очаквах реакцията на Бера.

Джексън Бера ни пресрещна в коридорите на Щаба на РАМО, докато пренасяхме апарата. Последва ни. Беше невъзмутим. Вкарахме го в главната лаборатория и започнахме да го сравняваме с холографиите, които бях направил, да не би нещо да се е откачило. Бера се бе облегал на стената до вратата и ни наблюдаваше. Очите му започнаха постепенно да губят интерес, докато накрая сякаш бе готов да заспи.

Бях се запознал с него преди три години, когато се завърнах от астероидите и се присъединих към РАМО. Тогава той бе на двайсет и вече от две години беше РАМО. Баща му и дядо му също са били агенти на РАМО. Голяма част от обучението си дължах на Бера. И докато се учех да преследвам хора, които преследваха други хора, наблюдавах как му се отразява работата.

Един агент на РАМО трябва да е съпричастен. Необходимо му е умение да сглобява картина от съзнанието на жертвата си. Но Бера бе твърде съпричастен. Спомням си реакцията му, когато Кенет Греъм се самоуби – с един единствен токов удар през куплунга в черепа, надолу по проводника към центъра на удоволствието в мозъка му. Бера трепери в продължение на седмици. И при случая с Анубис в началото на миналата година. Когато разбрахме какво е направил този престъпник, Бера за малко не го уби на място. Не бих го обвинил.

Миналата година на Бера му писна. Прехвърли се в техническия отдел. Сложи край на лова на органоборсаджии. Сега ръководеше лабораторията на РАМО.

Той трябваше да поиска да разбере какво бе това тъй странно устройство. Чаках го да запита... а Бера продължаваше да наблюдава с лека усмивка. Най-накрая прозрях. Той си мислеше, че е шега – скърпил съм нещо, за да го поставя в затруднено положение.

– Бера... – рекох.

Той ме погледна весело и каза:

– Хей, човече, какво е това?

– Задаваш най-неудобните въпроси.

– Така е, разбирам как се чувстваш, но какво представлява? Харесва ми, интересно е, но какво си ми донесъл?

Разказах му всичко, което знаех. Когато свърших, той заяви:

– Не прилича много на нов космически двигател.

– Охо, и ти си го чувал, нали? Не, не прилича. Освен... – От самото начало ме мъчеше един въпрос. – Може да е предназначено за ускоряване на термоядрената експлозия, което би довело до по-голям коефициент на полезно действие на термоядрения двигател.

– Надали. Той и сега е над деветдесет процента, а тази джунджурия изглежда тежка. – Бера протегна ръка и леко докосна огънатия сребърен триъгълник с дългите си тънки пръсти. – Хм. Е, ще има да си поблъскаме главите.

– Успех. Аз се връщам в апартамента на Синклер.

– Защо? Интересното е тук. – Доста често ме бе чувал да мечтая, да се включа в междузвездна колония. Трябваше да знае как се чувствах при мисълта за по-добър двигател за междузвездните гемии.

– Ето как стоят нещата – обясних аз. – Разполагаме с уреда, но не знаем нищичко за него. Може да го повредим. Ще се опитам да намеря някой, който да знае нещо за генератора на Синклер.

– И кой ще е той?

– Онзи, който се е опитал да го открадне. Убиецът на Синклер.

– Щом казваш. – Но изглежда се съмняваше. Познаваше ме много добре. После добави: – Разбрах, че скоро ще има лов на майки.

– Ъ?

– Просто слух. Вие, момчета, сте късметлии. Когато баща ми постъпил в РАМО, работата била най-вече да се преследват майки. На практика органоборсаджиите още не се били организирали, а Законите за раждаемостта били нови. Ако не ги налагали със сила, никой нямало да им се подчини.

– Естествено. И хората хвърляли камъни по баща ти. Бера, тези дни са вече минало.

– Могат да се върнат. Раждането на деца е инстинкт.

– Бера, не съм дошъл да работя в РАМО, за да преследвам родителите, нарушили закона. – Махнах и си тръгнах, преди да успее да отговори. Можех да мина и без напомняне за задълженията ми от страна на Бера, който бе свършил с лова на мъже и майки. Бях огледал добре сградата на Родуолд, когато кацах на покрива ѝ тази сутрин. Сега имах добър изглед към нея от таксито, превърнало се в полицейска машина. Този път търсех пътища, по които е можело да се избяга от нея.

На етажите на Синклер нямаше балкони, а прозорците бяха изравнени със стената на сградата. Някой крадец-катерач доста би се

затруднил с тях. Нямаха вид на лесно отварящи се.

Опитах се да забележа камерите, за които бе споменал Ордас, докато таксито се спускаше към покрива. Не можах да ги открия. Навярно бяха закачени в брястовете.

Защо се безпокоях толкова? Не бях станал РАМО, за да преследвам майки, машинарии или обикновени убийци. Хванах се с тази работа, за да платя за ръката си. Новата ми ръка бе стигнала до един клон на Световната банка за органи, след като е била взета от скривалището на заловен органоборсаджия. Някой почтен гражданин беше умрял насилствено върху плъзгащата се пътека в някой град, а сега ръката му бе част от мен.

Присъединих се към РАМО, за да преследвам органоборсаджии.

РАМО не се занимава с убийствата като такива. Апаратът вече не бе в ръцете ми. Разследването на някакво убийство не би ми спестило лова на майки. Освен това не познавах момичето. Не знаех нищо за нея, с изключение на факта, че се намираще там, където би трябвало да бъде убиецът.

Само защото беше хубава ли?

Горката Джанис. Когато се събуди... В продължение на цял месец се бях събуждал със същия замайващ шок, с мисълта, че дясната ми ръка я няма.

Таксито кацна. Долу ме чакаше Валпредио.

Мъчех се да анализирам... Колите не бяха единствените неща, които летяха. Но ако някой се опиташе да лети с онези опасни турбовитлови летоциклети в град, където може да падне върху пешеходец, нямаше да се страхува, че ще го обвинят в убийство, след като вече бе в нарушение и при всички случаи биха го пратили в банките за органи. А всяко нещо, което летеше, би трябвало да остави следи навсякъде, освен върху самата площадка за кацане. Би смачкало някой розов храст или дръвче бонсай или би се ударило в някой бряст.

Таксито се издигна с лек полъх на въздуха.

Валпредио ми се усмихваше.

– Мислителят! Какво ти хрумна?

– Питам се дали убиецът не е могъл да кацне върху покрива на закрития паркинг?

Той се обърна да огледа мястото.

– В края на покрива има монтирани две камери. Ако апаратът е достатъчно лек, наистина може да се кацне там, без камерите да го забележат. Покривът обаче няма да издържи кола. Във всеки случай никой не

го е направил.

– Откъде знаеш?

– Ще ти покажа. Между другото огледахме системата с камерите.

Почти сигурни сме, че никой не ги е пипал.

– И снощи никой не се е спускал на покрива, освен момичето?

– Никой. Никой не е кацал до седем тази сутрин. Погледни тук. – Бяхме стигнали до бетонните стъпала, които водеха надолу към апартаментите на Синклер. Валпредо сочеше една бляскава точка върху наклонения таван, на нивото на гърдите. – Това е единственият път за надолу. Камерата би засякла всеки, който влезе или излезе. Може да не хване лицето му, но поне би показала, че някой е минал. Снима шейсет кадъра в минута.

Слязох долу. Отвори ми един полицаи.

Ордас говореше по телефона. Екранът показваше млад мъж със загоряло лице, който не се и опитваше да скрие смайването си. Ордас ми махна, жест да мълча, и продължи разговора.

– Значи ще бъдете тук след петнайсет минути? Ще ни окажете голяма помощ. Кацнете, ако обичате, на покрива. Все още изследваме асансьора.

Затвори и се обърна към мен.

– Андрю Портър, любовникът на Джанис Синклер. Твърди, че вечерта били с Джанис на гости. Тя го оставила у дома му около един часа.

– След което се е върнала право тук, ако тя е тази в автодоктора.

– Мисля, че трябва да е тя. Г-н Портър спомена, че кожата ѝ била покрита със синя боя. – Ордас се намръщи. – Той изигра всичко много убедително, ако се е мъчел да ме излъже. Мисля, че не очакваше никакви проблеми. Учуден бе, че отговаря непознат, беше поразен, когато научи за смъртта на д-р Синклер, и се ужаси, щом разбра, че Джанис е пострадала.

След като бяха отстранени мумията и генераторът, сцената на убийството се бе превърнала в празен кръг кафява трева, тук-там белязана с ивици жълт химикал и очертания с бял тебешир.

– Имахме малко късмет – рече Ордас. – Днес сме 4 юни 2124 г. Д-р Синклер носеше ръчен часовник с календар. Датата му беше 17 януари 2125 г. Изключихме апарата в десет без десет, както си спомням, и ако часовникът е отбелязвал по един час на всеки седем секунди, които протичат извън полето, полето трябва да се е включило, при допустима малка грешка, към един часа през нощта.

– Значи ако момичето не го е извършило, то за съвсем малко е изпуснало убицеца.

– Точно така.

– Ами асансьорът? Възможно ли е все пак да е бил използван?

– Не. Разглюбихме го. Беше на този етаж, блокиран ръчно. Никой не може да си е тръгнал с асансьора...

– Защо замълча така?

Ордас вдигна притеснено рамене.

– Онзи странен апарат действително не ми дава мира, Джил. Хванах се, че си мисля дали не може да обръща посоката на времето? Тогава убиецът би могъл да си тръгне с асансьор, който се е качвал нагоре.

И двамата се засмяхме.

– Най-напред – казах аз, – не вярвам в такива работи. Второ, нямам и със себе си апарата, за да го направя. Освен ако е избягал преди убийството. По дяволите, ето че накара и мен да разсъждавам по този начин.

– Бих искал да науча нещо повече за апарата.

– Бера го разучава. Ще ти съобщи веднага, щом каже нещо. А аз бих искал да разбера защо убиецът не е могъл да си тръгне.

Той ме изгледа.

– Какво по-точно искаш да знаеш?

– Не може ли някой да е отворил прозорец?

– Не. Тези апартаменти са на четирийсет години. Когато са ги строили, смогът все още е бил ужасен. Очевидно д-р Синклер е предпочитал да се осланя на климатичната си инсталация.

– Ами апартаментът на по-долния етаж? Той сигурно има друг асансьор...

– Да, разбира се. Той принадлежи на Хауърд Родуолд, собственика на сградата... на тази верига от сгради всъщност. В момента той е в Европа. Апартаментът му е даден под наем на приятели.

– И надолу няма никакви стълби?

– Не. Внимателно претърсихме всички апартаменти.

– Добре. Знаем, че убиецът е разполагал с найлонова корда, защото е оставил парче от нея върху ключа на генератора. Изключено ли е да се спуснал от покрива до балкона на Родуолд?

– Десет метра? Да, допускам, че е възможно. – Очите на Ордас светнаха. – Трябва да проверим. Но пак остават въпросите как е минал покрай камерата и дали е можел да влезе вътре през балкона.

– Да.

– Чуй следното, Джил. Друг въпрос. Как е смятал да се измъкне? – Наблюдаваше реакцията ми, която трябва да е била задоволителна, защото въпросът беше дяволски добър. – Виждаш ли, ако Джанис Синклер е убила чичо си, тогава никой от тези въпроси не би имал смисъл. А ако търсим някой друг, трябва да приемем, че плановите му са се провалили. Наложило му се е да импровизира.

– Аха. Значи би могло в плана му да влиза използването на родуолдовия балкон. Което означава, че е знаел как да се промъкне край камерата...

– Разбира се, че е знаел. Генераторът.

Правилно. Ако е дошъл да открадне генератора... А е трябвало да го направи на всяка цена, защото ако го откриехме тук, алибито му ставаше на пух и прах. Така че му се е налагало да го остави включен, докато го мъкне нагоре по стълбите. Да приемем, че това му е отнело около минута, което е само една осма от секундата в нормално време. Шанс едно на осем камерата да снима, а тя би уловила единствено някаква замазана следа...

– Охо!

– Какво има?

– Трябва да е възнамерявал да открадне апарата. Може ли да го е свалил до балкона на Родуолд с въже?

– Надали – отговори Ордас. – Тежеше повече от двайсет и пет килограма. Можел е да го занесе горе. Рамката му е удобна за носене. Но да го спусне с въже...

– Ще трябва да търсим някой страшен атлет.

– Най-малкото няма да се наложи да го търсим далече, за да го намерим. Нали предполагаме, че твоят хипотетичен убиец е дошъл с асансьора?

– Да. – Никой, освен Джанис Синклер, не е пристигал снощи през покрива.

– Асансьорът е бил програмиран да пуска само определени хора и да отправя всички останали. Списъкът е късичък. Д-р Синклер не е бил общителен човек.

– И вие ги проверявате? Къде се намират, алиби и прочее?

– Разбира се.

– Има още нещо, което бихте могли да проверите – започнах аз. Но влезе Андрю Портър и трябваше да го отложам за по-късно.

Портър влезе небрежно, облечен в доста износен полупрозрачен цял комбинезон, който сигурно бе навлякъл, докато е тичал за такси.

Бицепсите му се свиваха на топки под свободната тъкан, а коремните му мускули напомняха плочките на грамадна костенурка. Мускули на сърфист. Слънцето бе изсветлило косата му почти до бяло и лицето му бе с тъмнокафяв загар почти като на Джексън Бера. Бихте си помислили, че тъмният тен може да скрие преbledняването, но не бе така.

– Къде е тя? – попита той. Не изчака отговор. Знаеше къде се намира автодокторът и отиде там. Тръгнахме по петите му.

Ордас не го притесняваше. Изчака Портър да огледа Джанис, да натисне бутона за разпечатване на диагнозата и да я прочете от край до край. Едва тогава лицето му доби по-спокоен вид и цветът му се възвърна. Той се обърна към Ордас:

– Какво се е случило?

– Г-н Портър, знаете ли нещо за последния проект на д-р Синклер?

– Онзи компресор на времето ли? Да. Беше го сложил във всекидневната, когато идвах тук снощи... точно наред този кръг мъртва трева. Има ли някаква връзка?

– Кога пристигнахте?

– Ами около шест часа. Пийнахме някоя и друга чашка и чичо Рей ни показа апарата си. Не ни разправи много подробности. Просто ни демонстрира какво може да върши. – Портър лъсна насреща ни блякави бели зъби. – Той работеше. Тази играчка е способна да свива времето! В нея можеш да изживееш целия си живот за два месеца! Гледахме го как се движи в полето, сякаш се опитвахме да проследим светкавичните движения на колибри. Безнадежно. Той драсна клечка кибрит...

– Кога излязохте?

– Към осем. Вечеряхме в „Ирландското кафе на Чилър“ и... Слушайте, какво е станало тук?

– Има някои неща, които първо ние трябва да научим, г-н Портър. Снощи през цялата вечер ли бяхте с Джанис? Имаше ли и други с вас?

– Естествено. Вечеряхме сами, но после отидохме на нещо като забава. На плажа в Санта Моника. Един мой приятел има къща там. Ще ви дам адреса му. Някои от нас се върнаха отново в „Чилър“ около полунощ. После Джанис ме откара у дома.

– Казахте, че сте любовникът на Джанис. Тя не живее ли с вас?

– Не. Аз съм постоянният ѝ любовник, ако може така да се каже, но тя по никакъв начин не е обвързана с мен. – Изглеждаше смутен. – Живее тук с чичо Рей. Живееше. О, по дяволите. – Той погледна към автодоктора. – Вижте, машината показва, че всеки момент ще се събуди. Може ли да ѝ извадя една рокля?

– Разбира се.

Последвахме Портър в спалнята на Джанис, откъдето той взе за нея халат с цвят на праскова. Момчето започваше да ми харесва. Имаше добър инстинкт. Боята за вечеря не бе подходяща за сутрин след убийство. И той избра дреха с дълги свободни ръкави. Липсващата ѝ ръка нямаше да личи толкова много.

– Наричате го чичо Рей – подхвърли Ордас.

– Да. Джанис му вика така.

– А той не възразяваше ли? Общителен ли беше?

– Общителен ли? Е, не, но ние се харесвахме. И двамата обичахме главоблъсканиците, разбирате ли? Разменяхме си криминални загадки и картинни мозайки. Слушайте, може да ви прозвучи глупаво, но сигурни ли сте, че е мъртъв?

– За съжаление, да. Мъртъв е, при това убит. Очакваше ли някого, след като вие си тръгнахте?

– Да.

– Той ли ви каза?

– Не. Но носеше риза и панталон. Когато бяхме сами, обикновено ходеше гол.

– Аха.

– По-възрастните рядко го правят – рече Портър. – Но чичо Рей беше в добра форма. Поддържаше се.

– Имате ли представа кого може да е очаквал?

– Не. Едва ли е било жена, не е имал среща, искам да кажа. Навярно някой от неговия бранш.

Зад него Джанис изпъшка.

Портър в миг се озова над нея. Постави ръка върху рамото ѝ и я накара отново да легне.

– Стой спокойно, любима. Ей сега ще те измъкнем.

Тя изчака той да откачи ръкавите и другите приспособления.

– Какво е станало? – запита Джанис.

– Още не са ми казали – отвърна Портър с нотка на раздражение. – Внимавай, като сядаш. Претърпяла си нещастен случай.

– Какъв не...? Оу!

– Ще се оправи.

– Ръката ми.

Портър ѝ помогна да излезе от автодоктора. Ръката ѝ завършваше с розова плът на пет сантиметра под рамото. Джанис остави Портър да я загърне в халата. Опита се да стегне колана му, но се отказа, когато

установи, че се опитва да го направи с една ръка.

– Аз също съм губил веднъж ръката си – обадих се аз.

Тя ме погледна. Портър също.

– Джил Хамилтън. От полицията на Обединените нации. Наистина няма за какво да се безпокоите. Виждате ли? – Вдигнах дясната си ръка, като разтворих и свих пръсти. – В банките за органи търсенето на ръце не е особено голямо в сравнение с това на бъбреци, например. Възможно е дори да не ви се наложи да чакате. Както бе при мен. Чувствам ръката си, сякаш е тази, с която съм се родил, и тя ми служи също толкова добре.

– Как я загубихте? – поинтересува се тя.

– Откъсна я един метеор – отговорих не без гордост. – Докато събирах руда от астероидите в Пояса. – Не й разказах обаче, че ние сами бяхме причинили рояка метеори, като бяхме поставили неправилно бомбата върху един астероид, който искахме да придвижим.

– Помните ли как вие загубихте ръката си? – обърна се към нея Ордас.

– Да – потрепери тя. – Можем ли да идем някъде, където да седна? Чувствам се малко слаба.

Отидохме във всекидневната. Джанис твърде тежко се стовари на дивана. Може да беше от шока или липсващата ръка нарушаваше равновесието ѝ. Помнех това усещане.

– Чичо Рей е мъртъв, нали? – рече тя.

– Да.

– Върнах се у дома и го заварих така. Лежеше до онази негова машина на времето, а отзад главата му бе цялата в кръв. Помислих, че може да е още жив, но видях, че апаратът работи – излъчваше онази виолетова светлина. Опитах се да докопам ръжена. Исках да го използвам, за да изключа апарата, но не можех да го хвана. Ръката ми не само бе станала безчувствена, но и не искаше да се движи. Нали знаете как, като ви изтръпне кракът, не можете да размърдате пръстите му... Успях да стигна дръжката на проклетия ръжен, когато обаче се опитах да го издърпам, той просто ми се изплъзна.

– Продължихте ли да се опитвате?

– Известно време. После... се отдръпнах да помисля. Нямах намерение да си губя времето, докато чичо Рей може би умираше там. Ръката ми беше вкаменена, като мъртва... Предполагам, че е била мъртва, нали? – Тя потръпна. – Гниещо месо. Точно на това миришеше. Внезапно се почувствах толкова слаба и замаяна, сякаш аз самата умирах. Едва

успях да се пхна в автодоктора.

– Добре, че сте успели – казах аз.

Кръвта отново се бе дръпнала от лицето на Портър, когато осъзна колко рисковано е било всичко.

– Очакваше ли чичо ви гости снощи? – запита Ордас.

– Мисля, че да.

– Защо смятате така?

– Не знам. Той просто... се държеше по такъв начин.

– Казаха ни, че сте стигнали в „Ирландското кафе на Чилър“ около полунощ. Вярно ли е?

– Предполагам. Пийнахме, после закарах Дрю у дома и самата аз се прибрах.

– Направо ли?

– Да. – Побиха я тръпки. – Паркирах колата и слязох долу. Усетих, че нещо не е наред. Вратата беше отворена. После видях чичо Рей да лежи до онзи апарат! Добре, че не изтичах право при него. Беше ни предупредил да не влизаме в полето.

– О? Тогава трябва да сте знаели, че не бива да посягате към ръжена.

– Е, да. Можех да използвам машината – заяви тя, като че ли идеята току що я бе осенила. – Точно толкова е дълга. Не се сетих за нея. Нямаше време. Разбирате ли, той лежеше там и умираше или вече бе мъртъв!

– Да, разбирам. Променихте ли по някакъв начин нещо от обстановката на убийството?

Тя се засмя горчиво.

– Допускам, че съм преместила ръжена с около пет сантиметра. После, когато почувствах какво става с мен, просто се втурнах към автодоктора. Беше ужасно. Като че ли умирах.

– Мигновена гангрена – определи Портър.

– Не сте заключвали, например, асансьора? – попита Ордас.

По дяволите! Трябваше да се сетя за това.

– Не. Обикновено го заключваме за през нощта, но този път нямах време.

– Защо питате? – обади се Портър.

– Асансьорът беше заключен, когато дойдохме – обясни му Ордас.

Портър се замисли.

– Тогава убиецът е излязъл през покрива. Трябва да го имате на снимка.

Ордас тъжно се усмихна.

– Тъкмо там е проблемът. Никакви коли не са напусkali покрива снощи. И е пристигнала само една. Вашата, г-це Синклер.

– Но – започна Портър и спря. Размисли пак. – Полицаяте включили ли са асансьора наново, след като са дошли?

– Не. Убиецът не е могъл да си тръгне, откакто сме тук.

– О-о.

– Ето какво се е случило – разправи Ордас. – Към пет и трийсет сутринта наемателите от... – спря да си припомни. – От 36А се обадили на отговорника по поддръжката на сградата за някаква миризма като на гнило месо, която идвала откъм климатичната инсталация. Той известно време търсил източника, но след като достигнал веднъж покрива, било очевидно...

– С какво превозно средство е стигнал до покрива? – прекъсна го Портър.

– Г-н Стийвс твърди, че е взел такси от улицата. Няма друг начин да се достигне частната площадка за кацане на д-р Синклер, нали?

– Не. Но защо го е направил?

– Навярно и друг път от лабораторията на д-р Синклер са се носили странни миризми. Ще го питаме.

– Ако обичате.

– Г-н Стийвс проследил миризмата до отворената врата на доктора и ни се обадил. Чакаше ни на покрива.

– Ами таксито му? – Портър здраво се бе хванал за следата. – Може убиецът просто да е чакал идването на това такси и когато Стийвс е свършил с него, да го е използвал, за да отиде някъде другаде.

– Отлетяло е веднага, след като Стийвс е слязъл. Имал е пулсатор за такси, ако му притрябва друго. Камерите са го снимали през цялото време, докато е било на покрива. – Ордас замълча. – Разбирате ли проблема?

Очевидно Портър разбра. Той прекара ръце през сламено-русата си коса.

– Смятам, че трябва да отложим обсъждането, докато не научим нещо повече.

Имаше предвид Джанис. Тя изглеждаше озадачена, не бе схванала опасността. Ордас обаче веднага кимна и се изправи.

– Много добре. Няма причина г-ца Синклер да не продължи да живее тук. Може да ви обезпокоим отново – каза ѝ той. – А засега нашите съболезнования.

Той излезе и аз го последвах. Неочаквано това стори и Андрю

Портър. В края на стълбите той спря Ордас, като сложи голямата си ръка върху рамото на инспектора.

– Мислите, че го е направила Джанис, нали?

Ордас въздъхна.

– Имам ли избор? Длъжен съм да разгледам тази възможност.

– Тя няма никакъв мотив. Обичаше чичо Рей. Живяла е, с малки прекъсвания, с него през последните дванайсет години. Няма и най-малък повод да го убива.

– Някакво наследство?

Изражението му стана кисело.

– Добре, има наследство, тя ще получи някакви пари. Джанис обаче не би се интересувала от такова нещо!

– Да-а. И все пак имам ли избор? Всичко, което знаем засега, ни показва, че убиецът не би могъл да напусне местопрестъплението. Веднага претърсихме апартаментите. Тук бяха само Джанис Синклер и убитият ѝ чичо.

Портър преглътна отговора си и се замисли. Сигурно се изкушаваше. Любител-детектив, през цялото време с една крачка пред полицията. Да, Уотсън, тези жандарми имат таланта да пропускат очевидното... Но можеше да загуби твърде много.

– А човекът по поддръжката? – попита Портър. – Стийвс.

Ордас вдигна вежди.

– Да, разбира се. Трябва да разпитаме г-н Стийвс.

– Как са му се обадили от... ъ-ъ... 36А? По телефон от спалнята или от джобен телефон? Може вече да е бил на покрива?

– Не си спомням да го е казал. Но имам снимки от кацането на таксито му.

– Разполагал е с пулсатор за викане на такси. Може просто да го е извикал да дойде.

– И още нещо – обадох се аз, а Портър ме погледна с надежда. – Какво ще кажете за асансьора, Портър? Той е с памет, нали? Не би казал никой, който не е в списъка му.

– Освен ако чичо Рей не позвъни долу. Във файето има домофон. Но по това време на нощта не би пуснал никого, ако не го е очаквал.

– Значи, ако Синклер е очаквал колега, той или тя трябва да са в паметта му. Ами на слизане? Асансьорът ще ви закара ли до файето, ако не сте в списъка?

– Мисля, че... да.

– Ще ви закара – рече Ордас. – Асансьорът проверява

пристигащите, а не тръгващите си.

– Защо тогава убиецът не го е използвал? Не говоря специално за Стийвс. Имам предвид всеки, който и да е бил. Защо просто не е слязъл с асансьора? Каквото и да е направил, това трябва да е било по-лесно.

Спогледаха се, но не казаха нищо.

– Добре. – Обърнах се към Ордас. – Когато проверявате хората от списъка, вижте дали някой от тях няма да се окаже с ранена ръка. Убиецът може да е сторил същото като Джанис – да си е повредил ръката, опитвайки се да изключи генератора. Освен това бих искал да видя кои са в този списък.

– Добре – отвърна Ордас и тръгнахме към полицейската кола в закрития паркинг. Когато Портър вече не можеше да ни чуе, той добави: – Как попадна РАМО в тази история, г-н Хамилтън? Защо се интересувате от това убийство?

Казах му същото, което бях казал и на Бера – че убиецът на Синклер може да е единственият жив експерт по машината на времето. Ордас кимна. Онова, което в действителност бе искал да разбере, беше: можех ли да обоснова правото си да давам заповеди на полицейския участък в Лос Анджелис по въпросите на местен случай? А аз му бях отговорил: да.

Доста простата система за сигурност на асансьора на Синклер можеше да запамети отпечатъците на пръстите и структурата на лицевите кости (които се сканираха надълбоко с радар и по този начин се избягваха проблемите, пораждани от модни бради и маскарадни костюми) на около сто души. Повечето хора познават не повече от сто души, плюс-минус десетина. Но Синклер бе включил в списъка само дванайсет, като се броеше и самият той.

РЕЙМЪНД СИНКЛЕР
АНДРЮ ПОРТЪР
ДЖЕНИС СИНКЛЕР
ЕДУАРД СИНКЛЕР СТАРШИ
ЕДУАРД СИНКЛЕР III
ХАНС ДРУКЪР
ДЖОРДЖ СТИЙВС
ПОЛИН УРТИЕЛ
БЕРНАТ ПЕТЪРФИ
ЛОРЪНС МУХАМАД ХИКС

БЕРТА ХОЛ
МЮРИЕЛ САНДЪСКИ

Валпредо не бе стоял без работа. Беше използвал полицейската кола и телефонния ѝ апарат за кабинет, докато бе пазил покрива.

– Знаем кои са някои от тях – каза той. – Едуард Синклер Трети например е внук на Едуард Старши и брат на Джанис. Той е в Пояса, на Церес, където се опитва да се наложи като промишлен дизайнер. Едуард Старши е братът на Реймънд. Живее в Канзас Сити. Ханс Друкър, Берта Хол и Мюриел Сандъски живеят в района на Голям Лос Анджелес, но не знаем каква е връзката им със Синклер. Полин Уртиел и Бернат Петърфи са някакви техници. Хикс е юристът по патентите на Синклер.

– Предполагам, че можем да разпитаем Едуард Трети по телефона. – Ордас се намръщи. Телефонните разговори до пояса не бяха евтини. – Останалите...

– Може ли да предложи нещо? – намесих се аз.

– Естествено.

– Нека придружа този, който ще ходи да разпитва Хикс, Петърфи и Уртиел. Те навярно познават Синклер по професионална линия и ако човек има до себе си РАМО, спокойно би задавал подробни въпроси.

– Аз мога да поема тези разпити – предложи се сам Валпредо.

– Много добре. – Но Ордас продължаваше да гледа мрачно. – Ако този списък беше изчерпателен, щях да съм спокоен. За съжаление трябва да включим и възможността посетителят на д-р Синклер просто да е използвал домофона и да е помолил да го пуснат в асансьора.

Бернат Петърфи не отговаряше по телефона.

С Полин Уртиел се свързахме по джобния ѝ телефон. Рязък контрагтов глас, без картина. Бихме желали да поговорим с нея във връзка с разследването на едно убийство, дали ще си е вкъщи днес следобед? Не. Следобед щяла да чете лекции, но към шест ще се прибере.

Хикс се появи съвсем мокър и без усмивка. Толкова съжаляваме, че ви изваждаме изпод душа, г-н Хикс. Бихме желали да поговорим с вас във връзка с разследването на едно убийство...

– Разбира се, заповядайте. Кой е убитият?

Валпредо му съобщи.

– Синклер? Рей Синклер? Сигурни ли сте?

Сигурни бяхме.

– О, господи. Слушайте, той работеше върху нещо важно.

Междувъзведен двигател, евентуално. Ако има някаква възможност да се запази апаратурата...

Успокоих го и затворих. Щом юристът по патентите на Синклер мислеше, че е звезден двигател... може пък наистина да беше такъв.

– Не прозвуча като човек, който се е опитвал да го открадне – рече Валпредио.

– Не. А дори и да го бе взел, не би могъл да твърди, че е негов. Ако той е убиецът, не това е търсел.

Движихме се с висока скорост, типична за полицейска кола. Колата беше автоматична, разбира се, но във всеки момент можеше да се наложи да използваме за нещо ръчното управление. Валпредио се концентрираше върху обстановката навън и говореше, без да ме гледа.

– Знаеш ли, ти и инспекторът не търсите едно и също нещо.

– Знам. Аз търся хипотетичен убиец. Хулио търси хипотетичен посетител. Ще е трудно да се докаже, че не е имало такъв, но ако Портър и момичето казват истината, навярно Хулио ще успее да докаже, че посетителят не го е извършил.

– Което оставя възможността да е момичето – заключи той.

– На чия страна си?

– На ничия. Единственото, което правя, е да си задавам интересни въпроси. – Той ме изгледа косо. – Ти обаче си доста сигурен, че не е момичето.

– Да.

– Защо?

– Не знам. Навярно защото си мисля, че мозъкът не й стига за това. Убийството не е от простите.

– Тя е племенница на Синклер. Не може да е пълен идиот.

– Наследствеността не действа така. Може и да се заблуждавам. Навярно заради ръката й. Загубила е едната си ръка и има предостатъчна причина за тревоги. – Помолих да използвам телефона в колата, за да се поровя из архивите в компютъра на РАМО.

ПОЛИН УРТИЕЛ. Родена Пол Уртиел. Докторска дисертация по плазмена физика от Калифорнийския университет в Ирвин. Смяна на пола и официална смяна на името през 2111 г. Преди шест години е била една от кандидатките за Нобелова награда за изследване на потискащия ефект на заряда в дезинтегратора на Слейвър. Височина: 173 см. Тегло: 65 кг. Омъжена за Лорън

Мухамад Хикс от 2117 г. Запазила си е (казано по-свободно) моминското име. Живеят отделно.

БЕРНАТ ПЕТЪРФИ. Докторска дисертация по субатомна физика и свързани с нея области, защитена в Масачузетския технологичен институт. Диабетик. Височина: 170 см. Тегло: 70 кг. През 2119 г. получил отказ на молба за разрешение според Законите за раждаемостта. Оженил се през 2118, разведен от 2122 г. Живее сам.

ЛОРЪНС МУХАМАД ХИКС. Диплом за завършено образование по физика. Член на адвокатската колегия. Височина: 183 см. Тегло: 90 кг. Изкуствена лява ръка. Вицепрезидент на КСТ (Комитет за спиране на трансплантациите).

– Интересно как човешката ръка непрестанно изниква в този случай – забеляза Валпредио.

– Да. – Включително въображаемата ръка на едно РАМО, чието място не беше тук. – Хикс е дипломиран физик. Навярно би могъл да накара хората да помислят, че генераторът е негов. Или поне така си е мислел.

– Не се опита да изпързала нас.

– Да предположим, че снощи се е провалил. Не е задължително да иска генераторът да бъде загубен за човечеството, нали?

– Как е излязъл?

Не отговорих.

Хикс живееше в островърха кула, висока почти километър и половина. Едно време Иглата на Линдстетър трябва да е била най-високото здание, строено някога, преди да започнат да изграждат аркологиите. Кацнахме върху някаква площадка на една трета от височината ѝ, а после се спуснахме по шахта десет етажа надолу.

Когато отвори вратата, беше облечен в яркочълти панталони и мрежеста фланела. Кожата му бе доста тъмна, а косата – пухкаво черно глухарче със сиви нишки. По телефона не бях отгатнал коя ръка каква е, а и сега не можех. Той ни покани, седна и зачака въпросите.

Къде е бил снощи? Има ли алиби? Значително би ни помогнало.

– Съжалявам, обаче нямам. Прекарах нощта в работа над едно доста заплетено дело. Надали биха ви интересували подробностите.

Отвърнах му, че ме интересуват.

– В действителност отнася се за Едуард Синклер... племенника на Рей. Той е емигрант в Пояса и е направил някакъв проект по промишлен дизайн, който би могъл да се пригоди за Земята. Шарнирно съединение за химически ракетен двигател. Проблемът не е в това да бъде особено различно от съществуващите модели, а да бъде по-добро. Патентът му в Пояса е наред, но законите на ОН са други. Не можете да си представите юридическата главоблъсканица.

– Има ли вероятност да загуби?

– Не, просто нещата могат да се усложнят, ако една фирма, наречена „Огнена буря“, реши да оспорва делото. Искам да съм готов за това. В краен случай дори мога да извикам момчето обратно на Земята. Но никак не ми се ще да го правя. Има болно сърце.

Обаждал ли се е Хикс на някого по телефона, например на някой компютър, докато се е подготвял през тази нощ?

Хикс мигновено светна.

– О, да. Непрестанно, през цялата нощ. Добре, ето че имам алиби.

Нямаше смисъл да му казвам, че такива обаждания могат да се направят отвсякъде.

– Имате ли представа къде е била съпругата ви през последната нощ? – запита Валпредио.

– Не, не живеем заедно. Тя е на триста етажа над главата ми. Бракът ни е отворен... може би твърде отворен – добави тъжно той.

Голяма е вероятността Реймънд Синклер снощи да е очаквал гост. Има ли Хикс някаква идея...?

– Той познаваше няколко жени – отговори Хикс. – Можете да попитате тях. Берта Хол е около осемдесетте, приблизително на възрастта на Рей. Не е особено умна – в сравнение с Рей – но като него гледа да се поддържа. Ходят на туристически походи, играят тенис, може би спят заедно, а може би – не. Мога да ви дам адреса ѝ. После имаше някаква Мюриел. Беше хлътнал по нея преди няколко години. Сега трябва да е на трийсет. Не знам дали още се виждат.

Познаваше ли Синклер и други жени?

Хикс вдигна рамене.

Кого познаваше от професионалния си кръг?

– О, боже, този списък е безкраен. Чували ли сте нещо за начина, по който Рей работеше? – Не дочака отговор. – Най-често използваше компютърни постановки. Всеки опит в неговата област би струвал милиони, че и повече. Това, в което беше много добър, бе да създава

компютърен аналог на необходимия му опит. Да вземем, о-о... Сигурен съм, че сте чували за молекулната верига на Синклер.

Да, дявол да го вземе. Използвахме я за теглене на буксир в Пояса – нищо друго не бе достатъчно леко и достатъчно здраво. Отделната ѝ нишка беше почти невидима, но можеше да среже стомана.

– Не започваше да работи с действителна постановка, докато не бе окончателно готов с крайното решение. Каза ми, че цели четири години е правил молекулен дизайн с помощта на компютърни аналози. Най-трудната част били краищата на молекулата. Докато не се решал този проблем, молекулата щяла да се разпада по краищата от мига, в който завършело изграждането ѝ. Когато най-накрая получил исканият резултат, наел промишлена химическа лаборатория да му го изработи.

– Та ето какво имам предвид – продължи Хикс. – Той наемаше други хора да вършат конкретната работа, след като вече знаеше какво му трябва. А хората, които наемаше, знаеха какво правят. Познаваше най-добрите физици, химици и теоретици на полето навсякъде по Земята и в Пояса.

Като Полин ли? Като Бенат Петърфи?

– Да, Полин веднъж свърши някаква работа за него. Не мисля, че би го направила втори път. Не ѝ харесваше, че цялата заслуга си оставаше негова. Би предпочела да работи за себе си. Не я упреквам.

Можеше ли да се сети за някого, който би поискал да убие Реймънд Синклер?

– Бих казал, че това е ваша работа – рече Хикс, като вдигна рамене. – Рей не обичаше да дели заслугите за нещо с когото и да било. Навярно някой, с когото е работил, му е имал зъб. Или може някой да се е опитал да открадне последния му проект. Знаете ли, не бях много наясно какво се мъчеше да направи, но ако то проработеше, щеше да е с фантастична стойност, и то не само от гледна точка на парите.

Валпредо леко сумтеше, сякаш вече губеше търпение.

– Ще разрешите ли да ви задам един личен въпрос? – казах аз.

– Питайте.

– Ръката ви. Как сте я загубили?

– Роден съм без нея. Не заради нещо в гените, просто съм бил в лошо положение преди раждането. Появил съм се на бял свят с една ръка и с нещо като пуешки ядец, стърчащо от другото рамо. Когато бях вече достатъчно голям, за да могат да ми трансплантират ръка, знаех, че не я искам. Желаете ли да чуете стандартното слово?

– Не, благодаря, но се питам колко добра е изкуствената ви ръка.

Аз самият нося трансплантат.

Хикс ме огледа внимателно за някакви признаци на морално разложение.

– Предполагам, че сте също така и един от онези хора, които продължават да гласуват смъртно наказание за все повече и повече обикновени прегрешения.

– Не, аз...

– В крайна сметка, ако банките за органи останат без криминални престъпници, ще изпаднете в затруднено положение. Може да ви се наложи да живеете с грешките си.

– Не, аз съм един от онези, които спряха втория закон за трупчетата и запазиха тази група от прехвърляне в банките за органи. А си вадя хляба с преследване на органоборсаджии. Нямам обаче изкуствена ръка и допускам, че причината за това е, че съм гнуслив.

– Гнус ви е, че ще бъдете отчасти механичен? Чувал съм тази версия – заяви Хикс. – Но бихте могли да се гнусите и в другия случай. Това, което е в мен, е изцяло мое, а не част от мъртвец. Признавам, че възприятията не са съвсем същите, но аз ги смятам за достатъчно добри. И... вижте.

Сложи ръка на рамото ми и стисна. Почувствах, че костите ми са на път да се счупят. Не извиках, но ми бе необходимо усилие.

– Не вложих цялата си сила – поясни той. – А и разполагам с нея през целия ден. Тази ръка не се уморява.

Той ме пусна.

Попитах го дали не възразява да изследвам ръцете му. Не възрази. Хикс обаче не знаеше нищо за въображаемата ми ръка.

Опипах сложните пластмасови елементи на изкуствената му ръка, костта и мускулната структура на другата. Интересуваше ме именно истинската.

Когато се върнахме в колата, Валпредио запита:

– Е?

– Нищо му няма на истинската ръка – отговорих аз. – Никакви белези.

Валпредио кимна.

Но полето на ускореното време не би засегнало пластмасата и батериите, помислих си аз. И ако е възнамерявал да спусне двайсет и петкилограмовия генератор два етажа по-долу с найлоново въже, изкуствената му ръка разполагаше с достатъчно сила.

Обадихме се на Петърфи от колата. Беше си в къщи. Дребен мъж, възмургав, с благо лице и права, бляскава черна коса, започнала да оплешивява над челото. Очите му мигаха и се свиваха, като че ли светлината бе твърде ярка, и имаше измачкания вид на човек, който е спал с дрехите си. Запитах се дали не сме нарушили следобедната му дрямка.

Да, би се радвал да помогне на полицията при разследването на убийство.

Общжитието на Петърфи беше като плочка от стъкло и бетон, кацнала върху лицето на една крайбрежна скала в Санта Моника. Апартаментът му гледаше към морето.

– Скъп е, но си заслужава заради гледката – каза той, като ни покани да седнем във всекидневната.

Завесите бяха спуснати срещу следобедното слънце. Петърфи се бе преоблякъл. Забелязах буцата в горната част на левия му ръкав, където капсулата с инсулин и автоматичното подхранващо устройство бяха прикрепени към костта на ръката.

– Е, какво мога да направя за вас? Не ви чух да споменавате кой е бил убит.

Валпреди му каза. Беше шокиран.

– О, боже! Рей Синклер. Само не знам как ще се отрази това върху... – Изведнъж млъкна.

– Моля ви, продължете – настоя Валпреди.

– Работехме заедно върху нещо. Нещо... наистина революционно. Междувъздушен двигател ли?

Беше изумен. Но се пребори със себе си и рече:

– Да. Смяташе се, че трябва да го държи в тайна.

Признахме, че сме виждали апарата в действие. Как можеше свиването на времето да служи за междувъздушен двигател?

– Не е точно така – възрази Петърфи. Отново превъзможна себе си. – През цялото време е имало неколцина оптимисти, които просто са мислили, че след като масата и инерцията винаги са били свързани въз основа на човешкия опит, не е нужно тази връзка да е всеобщ закон. Това, което Рей и аз направихме, бе да създадем условия за ниска инерция. Разбирате ли...

– Безинерционен двигател!

Петърфи енергично закима.

– Да, по принцип. Здравно ли е устройството? Ако не...

Успокоих го по този въпрос.

– Добре. Тъкмо щях да кажа, че ако е била унищожена, бих могъл да я създам наново. Сам свърших повечето работа по построяването ѝ. Рей предпочиташе да работи с мозъка, а не с ръцете си.

Посещавал ли е Петърфи снощи Синклер?

– Не. Вечерях в ресторант надолу по брега, после се върнах у дома и гледах холостената. За кой час ми е нужно алиби? – попита той на шега.

Валпреди му го уточни. Шеговитата усмивка се превърна в нервна гримаса. Не, излязъл от „Мейл Шърт“ малко след девет. Не можеше да докаже къде е бил след този час.

Имаше ли някаква представа кой би поискал да убие Реймънд Синклер?

Петърфи не желаше да отправя директни обвинения, както разбрахме. Можеше да е някой, с когото бе работил в миналото, или някой, когото бе обидил. Рей смяташе по-голямата част от човечеството за глупаци. Или... бихме могли да разгледаме случая с разрешителното на брата на Рей.

– Разрешителното на Едуард Синклер ли? – обади се Валпреди. – Какво е станало?

– Наистина бих предпочел да научите историята от някой друг. Може би знаете, че на Едуард Синклер му бе отказано правото да има деца заради наследствено болно сърце. И внукът му го има. Поставя се въпросът дали наистина той е свършил работата, която му е донесла разрешителното.

– Но това трябва да е било преди четирийсет или петдесет години. Как може да доведе до убийство сега?

Петърфи обясни търпеливо.

– Едуард се сдобил с дете благодарение на специално разрешително за изключение в рамките на Законите за раждаемостта. А сега има двама внуци. Да допуснем, че тази история се преразглежда. Внуците му ще загубят правото да имат деца. Те ще са незаконни. Дори могат да загубят правото си на наследство.

Валпреди кимаше.

– Да. Ще проучим този въпрос, със сигурност.

– Самият вие неотдавна сте подали молба за такова разрешително. Предполагам вашият... ъ-ъ-ъ...

– Да, диабетът ми. По никакъв начин не пречи на живота ми. Знаете ли от колко време използваме инсулин срещу диабета? Почти от двеста

години! Тогава какво значение има, че съм диабетик? Дори да се предаде на децата ми.

Гледаше ни в очакване на отговор. Но не получи.

– Законите за раждаемостта обаче ме лишиха от деца. Знаете ли, че загубих съпругата си, защото Съветът ми отказа разрешително? А го заслужавах. Трудът ми върху плазмените потоци в слънчевата протосфера... Е, няма да ви изнасям лекция по въпроса, нали? Но той може да се използва за предсказване на протонните бури в близост до всяка звезда от тип G. Всеки колониален свят дължи нещо на труда ми!

Преувеличава, помислих си. Протонните бури оказваха влияние предимно на минните операции в астероидите...

– Защо не отидохте в Пояса? – запитах аз. – Там биха ви почитали заради труда ви, а и няма Закони за раждаемостта.

– Разболявам се извън Земята. От биоритмите е, няма нищо общо с диабета. Половината човечество страда от нарушение на биоритмите.

Изпитах съжаление към този човек.

– Все още можете да получите разрешително. За работата си върху безинерционния двигател. Това не би ли върнало жена ви?

– Не... знам. Съмнявам се. Оттогава минаха две години. Във всеки случай не може да се каже какво ще реши Съветът. Миналия път мислех, че ще получа разрешително.

– Ще ми позволите ли да разгледам ръцете ви?

Той ме изгледа учудено.

– Какво?

– Бих желал да разгледам ръцете ви.

– Много любопитно искане. Защо?

– Има голяма вероятност снощи убиецът на Синклер да си е наранил ръката. А сега ще ви напомня, че действам от името на полицията на ОН. Ако сте бил засегнат от страничните ефекти на евентуален космически двигател, такъв, който би могъл да се използва от колонисти от Земята, значи укривате веществен доказателство за... – Млъкнах, защото Петърфи бе станал и си сваляше туниката.

Не му беше приятно, но стоя мирен за прегледа. Ръцете му изглеждаха нормално. Прокарах собствените си ръце по всяка от тях, свих ставите му, разтрих кокалчетата. Вътре в плътта плъзнах върховете на въображаемите си пръсти по дължината на костите. На седем сантиметра под раменната става костта бе станала на възел. Опипах мускулите и сухожилията...

– Дясната ви ръка е трансплантат – констатирах аз. – Трябва да е

била оперирана преди около шест месеца.

– Може би не си давате сметка – наежи се той, – но хирургическата намеса за пришиване на собствената ми ръка би показала същите белези.

– Такъв ли е случаят?

Гневът го накара да говори по-точно.

– Да. Извършвах опит и стана експлозия. Ръката ми беше почти откъсната. Привързах ѝ турникет и успях да стигна до автодоктора, преди да изгубя съзнание.

– Можете ли да го докажете?

– Съмнявам се. Никога и на никого не съм казвал за този инцидент, а автодокторът едва ли пази записите. Във всеки случай мисля, че за вас ще е още по-трудно да го докажете.

– Така е.

Петърфи си облече отново туниката.

– Свършихте ли вече? Много съжалявам за смъртта на Рей Синклер, но не виждам какво общо може да има тя с глупостта ми отпреди шест месеца.

И аз не виждах. Тръгнах си.

Отново в колата. Беше седемнайсет и двайсет – можехме да хапнем по пътя към дома на Полин Уртиел.

– Мисля, че бе трансплантат. А той не искаше да го признае. Трябва да е ходил при някой органоборсаджия.

– Защо ще го прави? Не е чак толкова трудно да се вземе ръка от обществените банки за органи.

Замислих се върху това.

– Прав си. Но ако е нормален трансплантат, ще има запис. Е, може да се е случило и така, както казва.

– Аха.

– Какво ще кажеш за следното? Извършвал е опит и той е бил незаконен. Нещо, което би могло да предизвика замърсяване в града или дори да има нещо общо с радиацията. Получил е радиационни изгаряния по ръката. Ако отидел в обществена банка за органи, са щели да го арестуват.

– И това се покрива с фактите. Можем ли да го докажем?

– Не знам. Иска ми се. Той би могъл да ни каже как да открием онзи, за когото е работил. Нека поразровим малко. Навярно ще успеем да

открием върху какво е работил преди шест месеца.

Полин Уртиел отвори вратата в мига, в който позвънихме.

– Здравейте! Току-що си дойдох. Мога ли да ви предложа по едно питие?

Отказахме. Въведе ни в мъничко апартаментче с куп мебели, сгъващи се в тавана. Сега се виждаха канапе и масичка за кафе. Останалите неща съществуваха като очертания по тавана. От гледката през картинния прозорец секваше дъхът. Тя живееше близо до върха на Иглата на Линдстетър, на около триста етажа над съпруга си.

Беше висока и стройна, със структура на лицето, която би била женствена за мъж. За жена изглеждаше съвсем леко мъжка. Добре оформените гърди можеха да са от плът или пластмаса, но и в двата случая хирургически присадени.

Тя свърши със забъркването на голяма напитка и се присъедини към нас върху канапето. Започнаха въпросите.

Имаше ли някаква представа кой би могъл да иска смъртта на Реймънд Синклер?

– Надали. Как е починал?

– Някой е разбил черепа му с ръжен – отговори Валпредио.

Ако не споменеше генератора, и аз нямаше да го сторя.

– Колко старомодно. – Контраалтът ѝ стана леден. – И то с неговия собствен ръжен, предполагам. От собственото му сандъче до камината. Този, когото търсите, е традиционалист. – Изглежда ни над рамките на очилата си. Очите ѝ бяха огромни, клепачите украсени с полупостоянна татуировка на чифт веещи се флагчета на ОН. – Това не помага много, нали? Бихте могли да попитате някой, който е работил с него върху последния му, какъвто и да е бил, проект.

Звучеше като думите на Петърфи, помислих си аз. Но Валпредио рече:

– Задължително ли е да е имал сътрудник?

– Обикновено в началото работи сам. Но някъде по средата включва хора, за да решат каква ще е реалната опитна постановка и да я изградят. На практика никога не е правил нищо сам. Всичко бе само в паметта на компютъра. За да стане действителност, му трябваше някой друг. А той никога не признаваше заслугите на другите.

Тогава хипотетичният му сътрудник трябва да е разбрал колко малко се зачита работата му и... Но Уртиел поклати глава.

– Говоря за някой психично болен, не за човек, който наистина е бил измамен. Синклер никога не предлагаше дори и частица участие в това, което правеше. Винаги показваше дяволски ясно какво и защо става. Знаех какво върша, когато му построих прототипа на Огне-Стоп, и знаех какво правя, когато го напуснах. Всичко беше негово. Той използваше опита ми, не мозъка ми. Исках да създам нещо оригинално, нещо мое.

Имаше ли Полин някаква представа какъв е бил настоящия проект на Синклер?

– Съпругът ми може да знае. Лари Хикс, живее в същата сграда. Пуска загадъчни намеци, а когато поискам повече подробности, ми показва ей-тази усмивка... – Внезапно тя самата се усмихна. – Ще разбере, че се интересувам. Но няма да каже.

Време бе да взема думата или никога нямаше да успеем да зададем някой въпрос.

– Аз съм РАМО. Това, което ще ви кажа, е тайна – рекох аз.

И ѝ разказах каквото знаехме за генератора на Синклер. Може би Валпредио ме гледаше с неодобрение, а може би – не.

– Знаем, че полето уврежда човешката ръка за няколко секунди. Това, което искаме да разберем – заявих аз, – е дали убиецът сега не се разхожда сред нас с полуразложена ръка... или крак, ако...

Тя се изправи и смъкна горната половина от дрехата си до кръста.

Приличаше много на истинска жена. Ако не знаех... че защо трябваше да има значение? Днес операциите по промяна на пола бяха цялостни и свършени. Да върви по дяволите, бях на работа. Валпредио изглеждаше равнодушен и ме изчакваше.

Обходих нейните две ръце с очите си и с трите си ръце. Нямаше нищо. Нито драскотина.

– Краката ми също ли?

– Не, ако можете да стоите върху тях – отвърнах.

Следващият въпрос. Можеше ли изкуствена ръка да функционира в полето?

– Лари ли? Имате предвид Лари! Не сте с всичкия си.

– Приемете го като хипотетичен въпрос.

Тя вдигна рамене.

– Вашето предположение ще е също толкова добро, колкото и мое. Все още няма експерти по безинерционните полета.

– Имаше един. И той е мъртъв – напомних ѝ аз.

– Всичко, което знам, съм научила от сериите за Грей Ленсман по

холовизията като дете. – Изведнъж се усмихна отново. – Онази научно-фантастична поредица...

– И вие ли? – засмя се Валпредио. – Често я гледах по време на час върху екрана на малък джобен телефон. Един ден учителят ме хвана.

– Сигурно. А после станахме прекалено големи за него. Твърде слабо. Онези безинерционни кораби... Убедена съм, че един безинерционен кораб не би се държал като тях. Навярно не може да се избегне ефектът на свиване на времето. – Отпи дълга глътка от питието си, остави го и каза: – И да, и не. Би могъл да бръкне, но... не схващате ли проблема? Нервните импулси, които задвижват моторите в ръката на Лари, ще постъпват в полето страшно бавно.

– Естествено.

– Но ако Лари стисне, да речем, нещо в ръката си и бръкне в полето с него, навярно юмрукът му ще остане затворен. Ще може да удари Рей с... Не, няма да може. Ръженът ще се движи не по-бързо от ледник. Рей просто ще се отдръпне.

Също така не би могъл и да измъкне ръжена от полето. Юмрукът му не би се свил, след като влезе в полето. Би могъл обаче да се опита и въпреки това да си отиде с невредима ръка, разсъждавах аз.

Знаеше ли Уртиел нещо за обстоятелствата около даването на разрешително на Едуард Синклер?

– О, това е стара история – отговори тя. – Чувала съм за нея, разбира се. Но какво общо може да има тя с убийството на Рей?

– Не знам – признах си. – Просто опипвам почвата.

– Е, навярно ще научите повече подробности от архивите на ОН. Едуард Синклер е работил върху математическия апарат на полетата, които загребват междузвезден водород за товарните компресороботи. Разрешителното му беше вързано в кърпа. Най-сигурният начин да се сдобие човек с него е да направи откритие в каквато и да е област, която има нещо общо с междузвездните колонии. Всеки път, когато помогнете на някой да напусне Земята, населението ѝ спада с единица.

– Какво лошо има в това?

– Нищо, което някой би могъл да докаже. Не забравяйте, че тогава току-що бяха приети Законите за ограничаване на раждаемостта. Нямаше да могат да издържат истинска проверка. Едуард Синклер обаче е човек на чистата математика. Той работи с теория на числата, а не с практически приложения. Виждала съм уравненията на Едуард и те много приличат на нещо, което би измислил Рей. А Рей никога не се е нуждаел от разрешително. Никога не е желал деца.

– Затова мислите, че...

– Хич не ме интересува кой е усъвършенствал компресорроботите. За да се измами така Съвета по раждаемостта се иска мозък. – Тя глътна остатъка от питието си и остави чашата. – Да се размножават умни хора никога не е грешка. Нито е предизвикателство към Съвета по раждаемостта. Хората, които злоупотребяват, са тези, които се крият, когато дойде време за инжекциите им, раждат си децата, а после вдигат олелия до небето, когато Съветът трябва да ги подложи на стерилизация. Като станат твърде много, изобщо няма да имаме Закони за раждаемостта. А това... – Нямаше нужда да се доизказва.

Знаеше ли Синклер, че Полин някога е била Пол? Тя ме зяпна учудено.

– Какво общо има това, да го заглушат дано, с цялата тази работа?

Питах се дали Синклер не е изнудвал Уртиел с тази информация. Не за пари, а заради заслугите за някое откритие, което са направили заедно.

– Просто опипвам почвата – отвърнах аз.

– Е... както и да е. Не ми е известно дали Рей е знаел или не. Никога не е повдигал въпроса, но и никога не ме е задявал като жена, а преди да ме наеме, трябва да ме е проучил. Освен това, да ви кажа, Лари не знае. Ще съм ви благодарна, ако не го изтървете пред него.

– Добре.

– Виждате ли, той има деца от първата си жена. Аз не го лишавам от деца... Навярно се омъжи за мен, защото можех донякъде... да разбирам по мъжки нещата. Може би. Но той не го знае и не искам да знае. Не съм сигурна дали би се разсмял или би ме убил.

Помолих Валпредио да ме остави в Щаба на РАМО.

Ози странен апарат действително не ми дава мира, Джил...

И наистина не би трябвало, Хулио. Полицията на Лос Анджелис не е обучена да разследва убийства на фона на кошмарите на луди учени.

Приемах, че Джанис не бе подходящият тип. Не и за такова убийство.

Но Андрю Портър беше точно този тип, който би измислил идеалното убийство в случая с генератора на Синклер, просто като умствено упражнение. Възможно бе да я е направлявал, за да го извърши, дори можеше да е бил там и да е използвал асансьора, преди тя да го блокира. Това бе единственото нещо, което е забравил да й каже – да не

изключва асансьора.

Или: представил ѝ е картината на едно идеално убийство, чисто и просто като ребус, без изобщо да предполага, че тя ще го извърши – и то слабо.

Или: единият от двамата е убил чичото на Джанис в пристъп на възбуда. Рекъл им е нещо, неизвестно какво, което някой от тях не е могъл да понесе. Но апаратът е бил там, във всекидневната, а Ендрю е прегърнал Джанис с голямата си ръка и е казал: Почакай, не прави нищо за сега, нека помислим...

Да приемем, че някоя от тези хипотези отговаря на случилото се в действителност – и прокурорът може да се побърка, за да я докаже. Ще изтъкне, че никой убиец не би могъл да напусне местопрестъплението без помощта на Джанис Синклер, и следователно... Какво обаче щеше да каже за онова светещо устройство, за онази машина на времето, построена от жертвата? Възможно ли бе тя да е извела убиеца от напълно затворената стая? Откъде можеше един съдия да знае на какво е способна?

Е, добре, възможно ли бе?

Бера можеше и да знае.

Апаратът работеше. Забелязах бледия виолетов блясък, щом влязох в лабораторията, както и някаква трептяща светлина... после устройството изключи и изведнъж до него застана Джексън Бера – усмихнат, мълчалив, чакаш. Не възнамерявах да развалям настроението му.

– Е? – рекох аз. – Наистина ли е междוזвезден двигател?

– Да!

Топло чувство постепенно обзе цялото ми тяло.

– Добре – казах.

– Създава нискоинерционно поле – обясни Бера. – Телата в него губят голяма част от инерцията си... не масата си, а само съпротивлението си към движение. Отношението е около петстотин към едно. Преходът е остър като бръснач. Смятаме, че има нещо на квантово ниво.

– Аха. Полето не влияе директно на времето, така ли?

– Не, то... Не бива да го казвам. Кой, по дяволите, знае какво представлява времето в действителност? Полето оказва влияние на химическите и ядрените реакции, на освобождаването на всякакъв вид енергия... но не влияе на скоростта на светлината. Знаеш ли, доста е проблематично да се измери с надеждни инструменти скоростта на светлината при шестстотин километра в секунда.

Проклетие. Донякъде се бях надявал, че е двигател за

свръхсветлинни скорости.

– Разбрахте ли от какво се предизвиква синьото лъчение? – попитах аз.

Бера се засмя.

– Наблюдавай.

Беше измайсторил телеуправление, с което да включва апарата. Натисна лостчето, после запали клечка кибрит и я хвърли към синьото сияние. Когато клечката пресече невидимата бариера, за по-малко от миг тя проблясна във виолетово и бяло. Мигнах. Приличаше на светкавица за снимане.

– О, разбира се – възкликнах. – Машинарията е гореща.

– Правилно. Синята светлина е просто инфрачервената радиация, която се измества към виолетово, когато навлиза в нормалното време.

Нямаше нужда Бера да ми го казва. Смутен, смених темата.

– Но ти каза, че е междузвезден двигател.

– Да. Има обаче недостатъци – отвърна Бера. – Все пак не можем да изградим поле около целия космически кораб. Екипажът ще си помисли, че е забавена скоростта на светлината, но какво от това? Пък и една гемия не може да се приближи толкова до светлинната скорост. Ще спестят малко време от пътуването, но ще трябва да го изживеят петстотин пъти по-бързо.

– Ами ако в полето се поставят само резервоарите с гориво?

Бера кимна.

– Вероятно така и ще направят. Ще оставят реактивния двигател и системата за поддържане на живота извън него. По този начин може да се носи ужасно голямо количество гориво... Е, това не е в нашата област. Някой друг ще проектира корабите – каза той с лека печал.

– Хрумвало ли ти е как може да се използва при обир на банка? Или при интониране?

– Ако някоя банда можеше да си позволи изграждането на такова устройство, нямаше да има нужда да обира банки. – Той се замисли. – Не бих искал да засекретявам според законите на ОН толкова голямо откритие. Но предполагам, че си прав. Всяко средно богато правителство би могло да си построи цели армии от такива устройства.

– И да съчетае по този начин Джеймс Бонд и Светкавицата.

– Искаш ли да го изпробваш? – Той почука по пластмасовата рамка.

– Разбира се – отговорих аз.

Сърцето към мозъка: ТУШ Какво правиш? Ще ни убиеш всичките!

Знаех си, че изобщо не биваше да те оставяме да ръководиш нещата... Приближих се до генератора, изчаках Бера да излезе от обсега му и за действиях ключа.

Всичко стана тъмночервено. Бера се превърна в статуя.

Е, бях в полето. Стрелката за секундите на стенния часовник прес-тана да се движи. Направих две крачки напред и почуках по стената. Почуках, и още как, по дяволите – все едно, че чуках по цимент, втвър-дяващ се при допир. Невидимата стена беше лепкава.

Пробвах да се облегна на нея за около минута. Това ми се удаде без проблем, докато не опитах да се отскубна. Тогава разбрах, че съм сто-рил голяма глупост. Бях попаднал в плен на прехода. Необходима ми бе още цяла минута, за да се освободя и да политна назад – бях набрал твърде голяма скорост навътре и тя се запази в полето изцяло. Поне в това бях извадил късмет. Ако бях постоял облегат още малко, щях да загубя всякаква опора. Щях да потъвам все повече и повече в прехода, без да мога да викна на Бера, и да натрупвам все по-голяма скорост в посока навън от полето.

Изправих се и опитах нещо по-безопасно. Извадих писалката си и я пуснах да падне. Движението ѝ надолу беше нормално – с ускорение де-сет метра в секунда в съответствие с времето в полето. Което ме наведе на една теория за това как убиецът е мислел да се измъкне.

Изключих апарата.

– Има нещо, което бих искал да изпробвам – обърнах се към Бера. – Можеш ли да окачиш апарата във въздуха, да речем с кабел за рамката?

– Какво си намислил?

– Искам да се опитам да застана върху дъното на полето.

Бера ме изгледа недоверчиво.

Нужни ни бяха двайсет минути, за да нагласим всичко. Бера не пое-маше никакви рискове. Издигна генератора на около метър и половина. Тъй като изглеждаше, че центърът на полето е около сребърното парче със странна форма, това означаваше, че долният край на полето ще е на трийсетина сантиметра над пода. Вкарахме една преносима стълба в об-сега му и след като застанах на върха ѝ, включихме генератора.

Слязох от стълбата.

Спускането надолу през стената на полето бе като газене във все по-гъст карамел. Когато стъпих на дъното, едва стигах ключа.

Обувките ми бяха заклещени. Можех да извадя краката си от тях, но нямаше къде другаде да застана, освен в собствените си обувки. След минута се втвърдиха и стъпалата ми – можех да отскубна едното от тях,

но само като натиснех другото още по-навътре в прехода. Затъвах все по-дълбоко и загубих всякакво усещане за края на ходилата си. Страхничко беше, макар да знаех, че нищо ужасно не може да ми се случи. Краката ми нямаше да умрат там навън – нямаше да имат време.

Преходът обаче бе стигнал вече до глезените ми и започнах да се чудя каква ли скорост набираха те там навън. Дръпнах ключа. Лампите заблестяха ярко и краката ми тежко се приземиха върху пода.

– Е? – запита Бера. – Научи ли нещо?

– Да. Не искам да правя действителен опит – бих могъл да разваля апарата.

– Какъв действителен опит...?

– Да я пусна от четирийсетия етаж с включено поле. Не се безпокой, няма да се опитвам да го сторя.

– Правилно. Няма и да можеш.

– Знаеш ли, ефектът на свиване на времето би могъл да се използва не само при космическите кораби. След като пристигнеш в някой колониален свят, би успял да отгледаш до зряла възраст добитък от замразени оплодени яйцеклетки само за няколко минути.

– Хм... Да. – Щастливата усмивка, проблясваща в бяло на фона на мрака, очите на Бера, загледани в безкрайността... Бера обичаше да развива идеите. – Да приемем, че едно такова устройство се монтира върху камион, да речем, на Джинкс. Ще можеш да изследваш крайбрежните области, без изобщо да се безпокоиш за нападение от страна на грабливците. Те никога не биха те стигнали. Можеш да се разхождаш из който и да е чужд свят и да наблюдаваш живота на екзотичната му фауна, без никой неин представител да избяга уплашен от камиона. Хищници по средата на скок, птици в полет, двойки по време на ухаждане.

– Или по-големи групи.

– Мисля... че това е привичка единствено на хората. – Той ме погледна косо. – Не би шпионирал хора, нали? Или не би трябвало да питам?

– Онова отношение петстотин към едно. То постоянно ли е?

Бера се върна в реалния свят.

– Не знаем. Теорията ни не отговаря съвсем на машинарията, към която трябва да пасне. Ужасно ми се искаше да разполагаме с бележките на Синклер.

– Трябваше да изпратиш там програмист...

– Той вече си дойде – отвърна язвително Бера. – Клейтън Улф. Клей каза, че цялата памет на компютъра на Синклер е била изтрита,

още преди да стигне там. Не знам дали да му вярвам или не. Синклер беше потайно копеле, нали?

– Да. Достатъчна е била една погрешна стъпка от страна на Клей, за да изтрие компютърът всичко. Но той разправя друго, така ли?

– Твърди, че паметта на компютъра била празна, мозък на новородено, готово да се учи. Джил, възможно ли е този, който е убил Синклер, да е изтрил всичко?

– Сигурно, защо не? Това, което не е могъл да направи, е останало. – Обясних му проблема донякъде. – Дори е по-лошо, защото е мислил да избяга с аппарата, както Ордас продължава да вярва. Смятам, че планът му може да е бил да закара генератора на покрива и да скочи заедно с него. Нямало е обаче да се получи. Щял е да се движи петстотин пъти по-бързо и да загине.

– Това, че е загубил аппарата, навярно е спасило живота му.

– Но как се е измъкнал?

Бера се присмя на отчаянието ми.

– Не може ли да е била племенницата му?

– Разбира се, тя е могла да убие чичо си заради парите. Но не виждам защо ще изтрива паметта на компютъра. Освен ако...

– Какво?

– Може би... Няма значение. – Пропускам ли е Бера някога този лов на хора? Все още не можех да го обсъждам, не знаех достатъчно. – Разкажи ми друго за аппарата. Можеш ли да променяш отношението петстотин към едно?

Той вдигна рамене.

– Опитвахме се да свържем още батерии. Смятахме, че така ще можем да увеличим силата на полето. Но не се оказахме прави – просто границите малко се поразшириха. А ако откачим дори една от батериите, полето се изключва напълно. Така че отношението изглежда е постоянно, в което сигурно са намесени неща на квантово ниво. Ще го разберем по-добре, когато построим новия апарат.

– Как така?

– Е, има много въпроси, на които е хубаво да се отговори – каза Бера. – Какво ще стане, когато се пресекат полетата на два генератора? Може би ще се допълнят, а може би – не. Онзи квантов ефект... А какво ще се получи, ако генераторите са точно един до друг и всеки от тях работи в ускореното от другия време? Скоростта на светлината ще може да се забави до няколко метра в секунда. Свиваш юмрук и ръката ти става по-къса!

- На това му се вика номер, наистина.
  - Само че опасен. Най-добре ще е да го изпробваме на луната!
  - Не виждам защо.
  - Слушай, когато работи един апарат, инфрачервената светлина става виолетова. А ако два апарата взаимно си подсилват мощността, каква ли радиация ще излъчват? Всичко от рентгенови лъчи до частици антиматерия.
  - Доста скъп начин за правене на бомба.
  - Да, но бомба, която би могъл да използваш отново и отново.
- Засмях се.
- Намерили сме ти експерт – рекох аз. – Може да минеш и без записите на Синклер. Бернат Петърфи казва, че е работил със Синклер. Може и да лъже – по-вероятно е да е работил за него по договор, – но най-малкото знае как действа апарата.

Бера изглежда се зарадва. Записа си адреса на Петърфи. Оставих го в лабораторията да играе с новата си играчка.

Досието от градската морга лежеше отворено на бюрото ми и ме чакаше от сутринта. Два трупа ме гледаха през очните си дупки в почернялата кост. Но не обвиняваха. Бяха търпеливи. Можеха да почакаат.

Компютърът бе обработил заявката ми за търсене по образец. Въоръжих се с чаша кафе и започнах да разлиствам дебелия топ на разпечатката. Когато откриех какво бе обгорило двете човешки лица, щях почти да знам и кой го е направил. Ако намериш средството, откриваш и убиеца. А средството трябваше да е уникално или почти такова.

Лазери, лазери – повече от половината предположения на машината изглежда бяха за лазери. Невероятно бе по какъв начин лазерите сякаш се бяха размножили и мутирали навред из промишлеността на хората. Лазерен радар. Лазерна насочваща система за тунелна машина. Някои от предложените модели очевидно бяха неприложими... а един от тях бе твърде подходящ.

Стандартният ловен лазер стреля на импулси. Но може да се модифицира за доста по-дълъг импулс или дори за непрекъснато излъчване.

Нека вземем ловен лазер с дълъг импулс и сложим върху лещата му мрежа. Тя трябва да е достатъчно фина за оптически цели, от порядъка на ангстръоми. Така при излизането си от мрежата лъчът ще се разпръсне. Вторият импулс ще изпари мрежата и няма да остави никакво веществено доказателство. Мрежата няма да е по-голяма от контактна леща –

ако не вярвате на мерника си, можете да носите в джоба си не една, а няколко.

Снабденият с мрежа лазер ще е по-малко ефикасен, отколкото някой обикновен, както и пушката не е толкова ефикасна със заглушител. Мрежата обаче ще направи невъзможно разпознаването на оръжието, с което е извършено убийството.

Помислих си за това и ме побиха студени тръпки. Днес убийството е признат атрибут на политиката. Ако излезеше наяве... Но тъкмо там беше проблемът – изглежда някой вече бе помислил за това. Ако ли не, друг ще се сети. Винаги ще се намери кой.

Написах докладна до Лукас Гарнър. Не можех да си представя никой, който да е в състояние да реши по-добре такъв социологичен проблем.

Нищо друго в топчето на разпечатката не привлече погледа ми. По-късно щеше да се наложи да я прегледам по-подробно. Засега я бутнах настрана и проверих дали няма никакви съобщения.

Бейтс, следователят при смъртни случаи, ми бе изпратил друг доклад. Бяха свършили с аутопсиите на двата овъглени трупа. Нищо ново. Но Архивът бе идентифицирал отпечатъците на пръстите. На двама безследно изчезнали отпреди шест и осем месеца. А-ХА!

Познавах този начин на работа. Дори не погледнах имената. Просто прелистих нататък към разкодирането на гените.

Точно така. Отпечатъците на пръстите не отговаряха на гените. Върховете и на двайсетте пръста трябваше да са трансплантати. Трансплантат бе и скалпът на мъжа – неговата собствена коса е била руса.

Облегнах се назад на стола и се вгледах нежно в холографиите на обгорените черепи.

Проклети кучи синове. Органоборсаджии, и двамата. При наличието на всички този материал повечето органоборсаджии постоянно сменяха отпечатъците на пръстите си – и картините на ретината си. Ние обаче никога нямаше да заснемем тези изпепелени очи. Така че, независимо дали оръжието бе странно или не, тези двамата бяха работа за РАМО. Моя работа.

А все още не знаехме какво ги бе убило, нито кой. Едва ли можеше да е съперническа банда. От една страна, при тях нямаше никаква конкуренция. Трябваше да има предостатъчно работа за всеки органоборсаджия, останал жив след чистката, извършена от РАМО миналата година. От друга страна, защо са били изоставени на плъзгаща се пътека в града? Някоя съперническа банда би ги разфасовала за собствените си

банки за органи. Не прахосвай, за да не искаш.

По силата на тази максима сега имах нещо, с което да се заема сериозно за работа, когато започнеш ловът на майки. Смъртта на Синклер не беше работа за РАМО, а полето му за свиване на времето не бе в областта ми. Докато при този случай бяха изпълнени и двете условия.

Запитах с какво точно са се занимавали двамата мъртвъци. Досието даваше приблизителна оценка на възрастите им – четирийсет на мъжа, четирийсет и три на жената, плюс-минус три години. Твърде стари бяха, за да са обикаляли градските улици за донори. За това се иска младост и мускули. Бих допуснал, че са лекари, които отглеждат трансплантатите и вършат операциите, или търговци, натоварени да съобщават тихичко на евентуалните клиенти, че би могло да им се направи операция, без да чакат две години, докато обществените банки за органи се снабдят с материала.

Следователно: опитали са се да продадат на някого нов бъбрек и са били убити заради непредпазливостта си. Но това би направило убиецата им герой.

Защо тогава да ги крие три дни, а после да ги изнася в края на нощта върху градска плъзгаша се пътека?

Защото са били убити със страшно ново оръжие ли?

Погледнах изгорените лица и се замислих: страшно, наистина. Каквото и да бе използвано, със сигурност трябва да беше оръжие за убиване. Както оптичестката решетка върху лазерната леща със сигурност е метод за извършване на убийство.

Значи: тайнствен учен и побърканият му сътрудник, уплашени да не си навлекат гнева на селяните, са треперили върху телата в продължение на три дни, а после са се отървали от тях по този непохватен начин, защото са се паникьосали, когато са започнали да се размиришат. Може би.

Но един потенциален клиент не би имал нужда да използва чисто новото си ужасяващо оръжие. Просто е трябвало да извика полиция, след като си тръгнат. Щеше да изглежда по-добре, ако убиецът бе потенциален донор – тогава би се възползвал в борбата от всичко, което попадне в ръцете му.

Обърнах на снимките на целите тела. Изглеждаха в добро състояние. Не бяха особено отпуснати. Донор не се взема, като му се слагат белезници – използва се пистолет с иглички. Но все пак ви трябва мускули, за да вдигнете тялото и да го пренесете в колата си, и то трябва да го сторите възможно най-бързо. Хм...

Някой почука на вратата ми.

– Влез! – викнах аз.

Влезе Дрю Портър. Едрото му високо тяло запълни кабинета ми, и се движеше с гъвкава походка, която трябва да бе научил на борда.

– Г-н Хамилтън? Бих искал да поговоря с вас.

– Добре. За какво?

Сякаш не знаеше къде да дене ръцете си. Изглеждаше мрачно решителен.

– Вие сте РАМО – рече той. – На практика не разследвате убийството на чичо Рей. Така ли?

– Точно така. Нас ни интересува генераторът. Кафе?

– Да, благодаря. Но знаете всичко за убийството. Помислих си, че ще е добре да поговоря с вас, да изясня някои от собствените си хипотези.

– Слушам ви. – Налях две кафета.

– Ордас мисли, че Джанис го е извършила, нали?

– Възможно е. Не мога да чета мислите на Ордас. Изглежда обаче, че нещата се свеждат до две ясно очертани групи от възможни убийци. Джанис и всички останали. Ето ви кафето.

– Джанис не го е направила. – Той взе чашата от ръката ми, отпи малко, остави я на бюрото ми и я забрави.

– Джанис и Х – заявих аз. – Но Х няма как да си е тръгнал. На практика Х не би могъл да си тръгне, дори да е взел апарата, заради който е дошъл. А все още не знаем защо просто не е използвал асансьора.

Той се намръщи, докато обмисляше това.

– Да приемем, че е имало как да си отиде – каза той. – Искал е да вземе апарата, трябва да го е искал, защото се е опитал да го използва, за да си стъкми алиби. Но дори да не е могъл да вземе апарата, пак би използвал алтернативния си начин за излизане.

– Защо?

– За да остави топката у Джанис, ако е разбрал, че се прибира. Ако не е разбрал, за да пробута на полицията загадката на затворената стая.

– Загадките на затворените стаи са хубави за развлечение, но никога не съм чувал да е срещана такава в действителност. В разказите те стават обикновено по случайност. – Махнах с ръка, за да спра възражението му. – Няма значение. Добре спорите. Какъв е обаче алтернативният му път за бягство?

Портър не отговори.

– Бихте ли се съгласили все пак да разгледате случая с Джанис

Синклер?

– Тя е единствената, която би могла да го направи – отвърна горчиво той. – Но не е. Тя не би могла да убие никого, особено по този хладнокръвен, предварително обмислен начин с нагласено алиби и едно чудато устройство в центъра на нещата. Вижте, този апарат е твърде сложен за Джанис.

– Да, тя не е такъв тип. Но – без да искам да ви засегна – вие сте.

Това го накара да се усмихне.

– Аз ли? Е, може и да съм. Но защо ще го правя?

– Влюбен сте в нея. Мисля, че за нея бихте направили всичко. Освен това може да ви е поблазила и мисълта да планирате едно идеално убийство. Както и заради парите.

– Имате странно виждане за идеалното убийство.

– Да речем, че съм бил тактичен.

Той се засмя.

– Добре. Да кажем, че подготвя убийството от любов към Джанис. По дяволите, ако тя можеше да изпитва такава омраза, аз не бих я обичал! Защо ще иска да убие чичо Рей?

Поколебах се дали да му го съобщя. Реших да.

– Знаете ли нещо за разрешителното на Едуард Синклер?

– Да, Джанис ми спомена нещо за... – Той не довърши.

– Какво точно ви разправи?

– Не е нужно да го казвам.

Това навярно бе разумно.

– Добре – рекох. – Нека да приемем само като хипотеза, че този, който е разработил математическия апарат за новите товарни компресороботи, е Реймънд Синклер, а на Едуард е била приписана заслугата за това, със съгласието на Реймънд. Вероятно самата идея е била на Реймънд. Как би приел това Едуард?

– Мисля, че би бил благодарен цял живот – отговори Портър. – Джанис казва, че е.

– Може би. Но хората са странни, нали? Да си благодарен цели петдесет години те изнервя. Чувството не е естествено.

– Много сте млад, за да сте толкова циничен – рече Портър със съжаление.

– Опитвам се да разглеждам случая като прокурор. Ако братята са се виждали твърде често, Едуард навярно е започнал да се чувства притеснен в присъствието на Реймънд. Трудно се е отпуснал пред него. Слуховете не са помогнали... о, да, има слухове. Казаха ми, че Едуард

не би могъл да развие тези уравнения, защото няма такава способност. Ако подобен слух стигне до Едуард, как ще реагира той? Може да започне дори да отбягва брат си. Тогава Рей може да припомни на брат си Едуард колко много му е задължен... и да дойде целувката на смъртта.

– Джанис казва, че не е така.

– Джанис може да е наследила омразата от баща си. Или да се е безпокоила какво може да се случи някой ден, ако Рей промени решението си. Това е можело да се случи по всяко време, ако отношенията между двамата възрастни Синклер се обтегнели прекалено. Така че в един момент тя му запушва устата...

Портър изръмжа през зъби.

– Само се опитвам да ви предупредя пред какви проблеми може да се изправите. И още нещо: убиецът вероятно е изтрил паметта в компютъра на Синклер.

– Нима? – Портър се замисли над това. – Да. Джанис би могла да го стори, в случай че там е имало записи, бележки по уравненията на Ед Синклер за полето на компресорроботите. Но вижте, Х също би могъл да изтрие паметта. Кражбата на генератора не би му донесла нищо добро, ако не го изтрие от компютъра на чичо Рей.

– Наистина е така. Да се върнем ли обратно на случая, че е Х?

– С удоволствие. – Той се свлече на стола. Като забелязах как се изглади лицето му, бих добавил и с голямо облекчение.

– Нека не го наричаме Х – предложих аз. – Да го назовем У от убиец. – Вече имахме замесен един Хикс... чието фамилно име вероятно е било някога Х. – Приехме, че У е използвал ефекта на Синклер за свиване на времето за алиби.

– Чудесна идея – усмихна се Портър. – Елегантна, както би казал някой математик. Не забравяйте, че аз никога не съм виждал действителната сцена на убийството. Само контури с тебешир.

– Беше... зловещо. Като сюрреалистична картина. Доста кървава шага. У може нарочно да е подредил всичко по този начин, ако съзнанието му е достатъчно изкривено.

– Ако е толкова откачен, може би е избягал, като се е спуснал по шахтите за отвеждане на отпадъците.

– Полин Уртиел смята, че може да е психопат. Някой, който е работил със Синклер и който мисли, че не му е било отдадено заслуженото. – Като Петърфи, казах си, или като самата Полин.

– Харесва ми теорията за алибито.

– Тя ме човърка. Твърде много хора знаят за апарата. Как е очаквал да го измъкне? Лорънс Хикс знае за него. Петърфи познава апарата до-толкова, че може да го възпроизведе напълно. Или поне така казва. Вие и Джанис сте го виждали да работи.

– Тогава да речем, че е луд. Да приемем, че достатъчно е мразел чичо Рей, за да го убие и после да го нагласи като в импровизирана картина на Дали. Все пак е трябвало да излезе оттам. – Портър стискаше ръце. Мускулите му се издуваха и вълнуваха. – Цялата работа се върти около асансьора, нали? Ако асансьорът не беше блокиран, и то на етаж на чичо Рей, нямаше да има проблем.

– Така ли?

– Да. Да допуснем, че си е тръгнал с асансьора. После Джанис се прибира, автоматично извиква асансьора и го блокира. Прави го, без да мисли. Снощи е преживяла голям шок. И тази сутрин не си е спомнила.

– Но тази вечер може да си го припомни.

Портър ме изгледа с укор.

– Не бих...

– По-добре обмислете всичко много внимателно, преди да направите нещо. Ако Ордас сега я подозира шейсет процента, когато му се сервира това, ще стане сто процента сигурен.

Портър отново взе да свива мускулите си. После рече тихо:

– Все пак е възможно, нали?

– Разбира се. И би направило нещата много по-прости. Но ако Джанис го каже сега, ще прозвучи, все едно че лъже.

– Обаче е възможно.

– Съгласен съм. Естествено, че е възможно.

– Тогава кой е нашият убиец?

Нямаше причина да отхвърля разглеждането на въпроса. Никога не постъпвах така. Размислих, след което се разсмях:

– Не споменах ли, че това би направило нещата много по-прости? О, целият случай би станал широко отворен! Всеки би могъл да го извърши... всички, освен Стийвс. Не би имал причина да се върне тази сутрин.

Портър изглеждаше мрачен.

– Тъй или иначе Стийвс не би го сторил.

– Предположението беше ваше.

– О, от чисто механистична гледна точка той е единственият, който не е имало нужда да се измъква. Вие обаче... не познавате Стийвс. Той е едро и яко момче с бирено шкембе и без мозък. Симпатичен тип,

разбирате ли, харесвам го, но ако някога убие някого, то ще е с бирена бутилка. Гордееше се с чичо Рей. Радваше се, че Рей Синклер е в неговата сграда.

– Добре, да забравим Стийвс. Има ли някой, в когото да се съмнявате най-вече? Като имате предвид, че сега всеки би могъл да влезе и да го извърши.

– Никой. Никой от списъка на асансьора, както и никой, който чичо Рей би пуснал горе.

– Е?

Той поклати глава.

– Ама че сте любител-детектив. Страх ви е да обвините някого.

Вдигна рамене, като се усмихна смутено.

– Какво ще кажете за Петърфи? Сега, след като Синклер е мъртъв, ще може да претендира, че са били равностойни партньори при разработването на... машината на времето. И той ужасно бързо се зае с това. В мига, в който Валпредо му съобщи, че Синклер е мъртъв, Петърфи се представи за негов партньор.

– Звучи типично.

– Възможно ли е да казва истината?

– Бих казал, че лъже. Това обаче не го прави убиец,

– Да. Ами Хикс? Ако не знаеше, че е замесен Петърфи, можеше да опита същото. Има ли нужда от пари?

– Едва ли. Той работи за чичо Рей от преди моето раждане.

– Навярно е преследвал Имунитета. Има свои деца, но не от сегашната си жена. Вероятно не знае, че тя не може да има деца.

– Полин обича децата. Виждал съм я с тях. – Портър ме изглежда озадачено. – Не мисля, че децата биха могли да са толкова силен мотив.

– Млад сте. А после идва ред на самата Полин. Синклер е знаел нещо за нея. Може да го е казал на Хикс, а Хикс да е избухнал и да го е убил.

Портър поклати глава.

– Разпенен от ярост? Не мога да си представя такова нещо, което би накарало Лари да го направи. Полин – да, но не и Лари.

Има обаче мъже, помислих си аз, които биха убили, ако разберат, че съпругата им е с променен пол.

– Който и да е убил Синклер, ако не е бил луд, значи е искал да вземе апарата. Един от начините е да го спусне с въже... – Не довърших. Да се спуснат към двайсет и пет килограма с найлоново въже два етажа надолу. Ръката от стомана и пластмаса на Хикс... или надутите сега

като балони мускули върху ръцете на Портър. Прецених, че Портър е щял да се справи.

Или си е мислил, че ще се справи. Не му се бе наложило да го прави на практика. Телефонът ми иззвъня. Беше Ордас.

– Докъде стигнахте по въпроса с машината на времето? Казаха ми, че компютърът на д-р Синклер...

– ... е с изтрита памет, да. Но не е страшно. Научихме доста неща за нея. Ако възникнат проблеми, Бернат Петърфи може да ни помогне. Той е участвал в създаването ѝ. Къде си сега?

– В апартамента на д-р Синклер. Имаме още въпроси към Джанис Синклер.

Портър изтръпна.

– Добре – рекох, – веднага ще дойдем. Андрю Портър е при мен. – Затворих и се обърнах към Портър. – Джанис знае ли, че е заподозряна?

– Не. Моля ви, не ѝ казвайте, освен ако не се наложи. Не съм сигурен, че ще може да го понесе.

Накарах таксито да ни остави на нивото на фоайето в сградата на Родуолд. Когато казах на Портър, че искам да се кача с асансьора, той само кимна.

Асансьорът до мансардния апартамент на Реймънд Синклер представляваше кутия с една седалка в нея. Би бил удобен за сам човек, уютен за двама добри приятели. За мен и Портър в него беше твърде тясно. Портър долепи колене и се опита да се свие. Изглежда бе свикнал да го прави.

Повечето асансьори бяха като този. Защо да се хаби пространство за асансьорна шахта, когато същото място може да се включи в апартамента?

Издигането беше бързо. Седалката се оказа необходима – почти двойно ускорение за набиране на скорост, а после известен период при два пъти по-малко от обичайното, докато асансьорът забавя ход. През цялото време проблясваха светещи числа. Цифри, но не и врати.

– Хей, Портър. Ако този асансьор заседне, има ли врата, през която да се измъкнем?

Той ме погледна учудено и каза, че не знае.

– Защо да се безпокоим? Ако се закачи в нещо при тази скорост, ще се разпадне като шепя накълцана маруля.

Обстановката беше достатъчно клаустрофобична, за да ме накара

да се замисля. У не си бе тръгнал с асансьора. А защо? Защото качването го е ужасило ли? Мозъкът към паметта: провери медицинските картони на заподозрените от онзи списък. Виж дали някой от тях не страда от клаустрофобия. Жалко, че мозъкът на асансьора не водеше сметка за изкачванията и слизанията си. Бихме могли да разберем кой е използвал тази кутийка веднъж и повече никога не се е качил в нея.

В такъв случай трябваше да търсим У2.

В разсъжденията си разглеждах вече три групи. У1 е убил Синклер, а после се е опитал да използва нискоинерционното поле както за евентуална плячка, така и за алиби. У2 беше луд – изобщо не се е интересувал от генератора, освен като средство за изграждане на зловещата си инсценировка. У3 беше Джанис или Дрю Портър.

Когато вратата се отвори, Джанис стоеше насреща. Беше бледа, с отпуснати рамене. Но когато видя Портър, лицето ѝ грейна в усмивка и тя дотича при него. Клатушкаше се, докато бягаше – губеше равновесие заради липсващата тежест на ръката си.

В тревата все още се виждаха широкият кафяв кръг и следите от бял тебешир и жълти химикали, които отбелязваха капките кръв. Белите очертания маркираха изчезналото тяло, генератора, ръжена.

Нещо почука по задната врата на съзнанието ми. Преместих поглед от тебеширените черти към отворения асансьор, обратно към тебешира... и една трета от ребуса си дойде на мястото.

Толкова беше просто. Търсехме У1... а аз имах много добра представа кой бе той.

Ордас ме питаше нещо.

– Как стана така, че г-н Портър е заедно с теб?

– Той дойде в кабинета ми. Говорехме за хипотетичния убиец... – леко понижих глас. – За убиец, различен от Джанис.

– Чудесно. Обсъдихте ли как трябва да се е измъкнал?

– Още не. Моля те обаче да се включиш в играта с мен. Приеми, че е имало начин.

Портър и Джанис се присъединиха към нас прегърнати.

– Добре. Допускаме, че е имало начин да се излезе. Той импровизирал ли го е? И защо не е използвал асансьора?

– Трябва да го е имал предвид, когато е пристигнал тук. Не е използвал асансьора, защото е възнамерявал да вземе апарата, а той не се е побрал.

Всички се вгледаха в тебеширените очертания на генератора. Толкова беше просто.

– Да! – рече Портър. – След което въпреки всичко го е използвал и ни е оставил пред загадката на затворената стая!

– Може би там му е била грешката – обади се мрачно Ордас. – Когато разберем начина, по който се е измъкнал, ще можем да определим и кой единствено е бил в състояние да го използва. Но ние, разбира се, дори не знаем дали съществува такъв начин.

Реших да променя темата.

– Идентифицирахте ли всички от списъка на асансьора?

Валпреди извади спиралния си бележник и го прелисти до имената на онези, на които е било разрешено да ползват асансьора на Синклер. Показа го на Портър.

– Виждали ли сте този списък?

Портър го разгледа.

– Не съм, но предполагам за какво е. Да видим... Ханс Друкър бе любовникът на Джанис, преди да се появя аз. Все още се виждаме с него. В действителност и той бе снощи на онази забава у Рандол.

– Спал е на килима у Рандол снощи – съобщи Валпреди. – Той и още четирима. Едно от най-добрите алибита.

– О, Ханс не би имал нищо общо с това! – възкликна Джанис.

Самата мисъл я ужаси. Портър продължаваше да изучава имената.

– Вече сте наясно за повечето хора от списъка. Берта Хол и Мюриел Сандъски бяха приятелки на чичо Рей. Берта ходи на туристически походи с него.

– Тях също ги разпитахме – обърна се към мен Валпреди. – Може да чуете записите, ако желаете.

– Не, просто ми кажете същественото. Аз вече знам кой е убиецът.

На това мое изказване Ордас повдигна вежди, а Джанис рече:

– А, хубаво! Кой е?

Отговорих на въпроса ѝ с тайнствена усмивка. Никой не можеше да ме обвини, че лъжа.

– Мюриел Сандъски живее в Англия почти от година – обясни Валпреди. – Омъжена. Не е виждала Синклер от години. Висока и красива червенокоса дама.

– Едно време бе хлътнала по чичо Рей – каза Джанис. – Както и той по нея. Мисля, че при него продължи по-дълго.

– Берта Хол е нещо съвсем друго – продължи Валпреди. – На възрастна на Синклер е и е в добра форма. Жилава е. Казва, че когато Синклер излизал на финалната отсечка на проекта, зарязвал всичко: приятели, обществен живот, тренировки. После се обаждал на Берта и отивали

на поход в планината, за да влезе във форма. Преди два дена ѝ се е обади и са се уговорили за следващия понеделник.

– Алиби? – запитах аз.

– Никакво.

– Ама че работа! – обади се Джанис възмутено. – Познавам Берта от ей-такава! Ако знаете кой е убил чичо Рей, защо просто не го кажете?

– Наистина знам кой може да е от този списък, ако се приемат известни предположения. Не знам обаче как се е измъкнал или как е мислил да го направи, нито дали можем да го докажем. Не мога да обвиня никого сега. За голямо съжаление не е загубил ръката си, докато се е протягал за онзи ръжен.

Портър изглеждаше разочарован. Както и Джанис.

– Не бихте искали да ви изправят в съда – рече деликатно Ордас. – А какво ще кажете по въпроса за апарата на Синклер?

– Безинерционен двигател или нещо подобно. Като се забавя инерцията, се ускорява времето. Бера вече е научил доста за него, но ще му трябва време, преди да може на практика...

– Какво искате да кажете? – попита Ордас, след като млъкнах.

– Синклер е бил завършил проклетия си апарат.

– Разбира се, че беше го завършил – отвърна Портър. – Иначе нямаше да ни го покаже.

– Или да се обади на Берта да ходят на екскурзия. Нито да разпространява слухове какво е направил. Да. Убиецът сигурно е знаел всичко, което е можело да се научи за този апарат. Измамиха те, Хулио. Генераторът е най-важен. А копелето си е повредило ръката и това можем да го докажем.

Натъпкахме се в таксито, което Ордас превърна в полицейска кола. Всичките – аз, Ордас, Валпредио и Портър. Валпредио му зададе стандартната скорост, за да не се безпокои като шофьор. Обърнахме седалките, така че да се гледаме.

– Нищо не гарантирам – казах аз, като драсках припряно в заетия от Валпредио бележник. – Не забравяйте обаче, че е имал дълго въже. Искал е да го използва. Ето как е мислил да избяга.

Нарисувах кутийка, за да представя генератора на Синклер, а до рамката му – фигура като клечка. Около тях – кръг за полето. Въжето беше вързано на панделка върху апарата, а единият му край излизаше извън полето.

– Виждате ли? Качва се по стълбите, като държи полето включено. Шансът камерата да го заснеме, докато се движи с такава скорост, е

едно към осем. Закарва апарата до ръба на покрива, връзва го с въжето, после го хвърля колкото се може по-надалеч, бутва генератора през ръба и сам скача с него. Въжето пада с ускорение десет метра в секунда, плюс малко отгоре, тъй като апаратът и убиецът го дърпат надолу. Не много силно, защото са в нискоинерционно поле. Когато убиецът достига земята, се движи с около... четиристотин метра в секунда, делено на триста... да речем един метър в секунда инерционно време. Трябва бързо да издърпа апарата от пътя си, понеже въжето ще падне като бомба.

– Струва ми се, че би се получило – обади се Портър.

– Да. Отначало си помислих, че е можел просто да застане върху дъното на полето. След като си поиграх малко с апарата, се отказах от тази идея. Щял е да размаже и двата си крака. Могъл е обаче да виси върху рамката, тя е достатъчно здрава.

– Но той не е взел апарата – забеляза Валпредио.

– Ето къде ви измамиха. Какво става, когато се пресекат две полета?

Всички погледнаха в недоумение.

– Въпросът не е лесен. Все още никой не знае отговора. Но Синклер го е знаел. Очаква се да го е знаел, след като е бил свършил. Трябва да е имал два апарата. Убиецът е взел втория апарат.

– Аха – рече Ордас.

– Кой е У? – попита Портър.

Кацнахме върху гаража. Валпредио знаеше къде се намирахме, но не каза нищо. Слязохме от таксито и се запътихме към асансьорите.

– Съвсем просто е – заявих аз. – Очаквал е да използва апарата като алиби. Глупаво е, като си помисли човек колко много хора са знаели за съществуването му. Но ако не е знаел, че Синклер е започнал да го показва наляво-надясно – особено на вас с Джанис, кой остава да е той? Хикс е знаел единствено, че е някакъв вид междузвезден двигател.

Асансьорът беше необикновено широк. Натъпкахме се в него.

– Колкото до въпроса за ръката – подхвърли Валпредио. – Мисля, че си отговорих и на него.

– Подсказах ти достатъчно – отвърнах аз.

Петърфи се забави доста, докато отговори на позвъняването ни. Може да ни е разучавал през камерата на вратата, като се е питал какъв е този парад, идващ по коридора. Накрая се обади през решетката.

– Да? Какво има?

– Полиция. Отворете – отвърна Валпредио.

– Имате ли заповед?

Пристъпих напред и показах на камерата личната си карта.

– Аз съм РАМО. Нямам нужда от заповед. Отворете. Няма да ви загубим много време. – И в двата случая.

Отвори вратата. Сега изглеждаше по-добре от следобед, въпреки че бе облечен в простичък кафяв домашен халат.

– Само вие – рече той.

Пусна ме и се опита да затвори вратата пред останалите. Валпредио му попречи с ръка.

– Хей...

– Всичко е наред – казах аз.

Петърфи бе по-дребен от мен, а аз имах пистолет със стрелички. Валпредио вдигна рамене и му позволи да затвори вратата.

Грешката беше моя. Бях решил две трети от ребуса, а си мислех, че съм го свършил. Петърфи скръсти ръце и попита:

– Е? Какво ще търсите този път? Искате ли да изследвате краката ми?

– Не, нека да започнем с инжектора на инсулин под рамото ви.

– Разбира се – отвърна той, и дяволски ме изненада.

Почаках, докато си свали ризата – съвсем ненужно, но трябваше ли да го знае? – и прокарах въображаемите си пръсти по машинката за инсулин. Резервоарчето бе почти пълно.

– Трябваше да го предвидя – ядосах се аз. – Проклетата работа. Получили сте дози инсулин за шест месеца от органоборсаджията.

Веждите му се повдигнаха.

– Органоборсаджия ли? – той се освободи от мен. – Обвинявате ли ме, г-н Хамилтън? Ще запиша това за адвоката си.

Сам се вкарвах в съда. По дяволите!

– Да, обвинявам ви. Убили сте Синклер. Никой друг не би се опитал да скрои този номер с алибито.

Изглеждаше учуден – и то наистина, помислих си.

– Защо?

– Ако някой друг се бе опитал да си създаде алиби с генератора на Синклер, Бернат Петърфи щеше да разкаже на полицията какво представлява той и как работи. Но вие сте били единственият, който го е знаел, до снощи, когато Синклер е взел да го показва и на други.

Имаше само едно нещо, с което можеше да отвърне на такава логика, и той го каза:

– Продължавам да записвам, г-н Хамилтън.

– Записвайте, проклет да бъдете дано! Има и други неща, които можем да проверим. Доставка ви на хранителни продукти. Сметката ви за вода.

Не трепна. Усмиваше се. Блъф ли бе? Подуших въздуха. Миризма на тялото за шест месеца, отделена за една нощ? От човек, който не се е къпал повече от четири или пет пъти за половин година? Климатичната му инсталация обаче беше много добра.

Сега завесите бяха вдигнати, за да се вижда нощта и океанът. Следобед бяха спуснати и той присвиваше очи. Но това не бе улика. Осветлението – сега светеше само една лампа и какво от това?

На една масичка до стената стоеше голям и мощен къмпингов проектор. Дори не го бях забелязал следобед. Сега бях сигурен, че знаех какво е използвал за... но как да го докажа?

Хранителните продукти...

– Ако снощи не сте купили хранителни продукти за шест месеца, трябва да сте ги откраднали. Генераторът на Синклер е много удобен за кражби. Ще проверим местните супермаркети.

– И ще ми припишете кражбите ли? Как?

Беше твърде умен, за да задържи генератора. Като се замислих обаче – къде можеше да го е изоставил? Виновен беше. Не можеше да е покрил всичките си следи...

– Петърфи? Сетих се.

Той ми повярва. Разбрах го по начина, по който се сви. Навярно успя да го осъзнае преди мен.

– Действието на противозачатъчните ви инжекции трябва да е приключило шест месеца по-рано – казах аз. – Органоборсаджията не е могъл да ви ги сложи, нямал е никаква причина да държи на склад противозачатъчни. Вие сте мъртъв, Петърфи.

– Може и да съм. Проклет да сте, Хамилтън! Заради вас загубих разрешителното!

– Няма да ви осъдят веднага. Не можем да си позволим да изгубим онова, което е в главата ви. Знаете твърде много за генератора на Синклер.

– Нашият генератор! Заедно го построихме!

– Да.

– Изобщо няма да ме осъдите – рече той по-спокойно. – Ще можете ли да обясните на съда как убиецът е напуснал апартамента на Рей?

Извадих от джоба си скицата и му я подадох. Докато я разучаваше,

го запитах:

– Как ви се понрави скокът от покрива? Нямало е как да знаете, че ще успеете.

Вдигна поглед. Изрече думите бавно, с нежелание. Предполагам, че му се е искало да го сподели с някого, а вече нямаше значение.

– Не му обърнах внимание след всичко станало. Ръката ми висеше като мъртъв заек и смърдеше. Необходими ми бяха три минути, за да стигна до земята. Мислех, че ще умра по пътя.

– Откъде изкопахте толкова бързо органоборсаджия?

Изглеждах глупак в очите му.

– Не се ли досещате? Преди три години. Бях се надявал, че диабетът може да се излекува с трансплантация. Когато държавните болници не можах да ми помогнат, отидох при един органоборсаджия. Имах късмет, че той още работеше снощи.

Изведнъж клюмна. Сякаш целият му гняв го напусна.

– После прекарах шест месеца в полето и чаках белезите да зараснат. В мрак. Опитах се да взема с мен онзи голям прожектор. – Той се засмя горчиво. – Отказах се, когато забелязах, че стените започват да се топят.

Стената над малката масичка беше набръчкана. Трябваше да забележа това по-рано.

– Никакво къпане – продължи той. – Страхувах се да използвам толкова много вода. Никакво раздвижване. Но все пак трябваше да ям, нали? И всичко за нищо.

– Ще ни кажете ли как да открием органоборсаджията, който ви е направил трансплантацията?

– Денят на големия ви удар, нали, Хамилтън? Добре, защо пък не? Тъй или иначе нищо хубаво няма да ви донесе.

– Защо?

Вдигна очи и доста странно ме изгледа. После се извъртя и побягна. Завари ме неподготвен. Хукнах след него. Не знаех какво е намислил – апартаментът имаше само един изход, като се изключи балконът, но той не се бе запътил натам. Изглежда се опитваше да стигне до голата стена... пред която беше масичката с прожектора и с едно чекмедже. Забелязах чекмеджето и си помислих: пистолет! Спуснах се върху Петърфи и го хванах за китката, точно когато докосваше ключа върху стената над масичката.

Хвърлих цялата си тежест назад, отскубнах го оттам... и тогава се включи полето.

Държах една ръка до лакътя. Отвъд трептеше виолетова светлина – Петърфи безумно се мятеше в нискоинерционното поле. Продължих да го стискам, докато се опитвах да разбера какво става.

Вторият генератор бе тук някъде. В стената ли? Ключът изглежда бе вграден неотдавна, установих едва сега, след като го разгледах отблизо. Да предположим, че от другата страна имаше килер, а в него бе генераторът. Петърфи трябва да е пробил дупка в стената и да е монтирал ключа. Сигурно, какво друго е можел да прави през шестте месеца свободно време?

Нямаше смисъл да викам за помощ. Звукоизолацията на Петърфи беше свръхмодерна. А ако не го пуснех, след няколко минути той щеше да умре от жажда.

Кракът на Петърфи се насочи към брадичката ми. Залегнах и ръбът на подметката му за малко не ми откъсна ухото. Претърколих се напред навреме, за да хвана глезена му. Суматохата във виолетовото поле се засили и другият му крак бясно изскочи извън полето. Твърде много противоречащи си нервни импулси се подаваха на мускулите. Кракът се отпусна като нещо умиращо. Ако не го пуснех, щеше да се счупи на десетина места.

Той бутна масичката. Не я видях да пада, но изведнъж се оказа легнала на една страна. Горната ѝ част, заедно с чекмеджето, трябва да са били извън полето. Проекторът лежеше на сантиметри от махачата виолетова ръка.

Добре. Не можеше да стигне чекмеджето – ръката му нямаше да получава съгласувани сигнали, ако излезеше от полето. Можех да пусна глезена му. Щеше да изключи сам полето, когато ожаднееше достатъчно.

А ако не го пуснех, щеше да умре вътре в него.

Беше като да се бориш с една ръка с делфин. Продължавах все пак да го държа и търсех грешка в разсъжденията си. Свободният крак на Петърфи изглежда бе счупен поне на две места... Тъкмо щях да го пусна, когато някои факти най-после се свързаха в главата ми.

Лица с овъглени кости ми се хилеха подигравателно.

Мозъкът към ръката: ДРЪЖ! Не разбираш ли? Опитва се да докопа проектора!

Продължих да държа.

Петърфи престана да се мятта. Лежеше на една страна, а лицето и ръцете му светеха в синьо. Опитвах се да разбера дали не се преструва, когато синьото сияние на лицето му бавно се стопи.

Пуснах ги да влязат. Огледаха всичко. Валпредо отиде да търси прът, за да стигне ключа.

– Необходимо ли беше да го убиваш? – запита Ордас.

Посочих прожектора. Той не ме разбра.

– Бях прекалено сигурен в себе си – казах аз. – Не биваше да влизам сам. Той вече е убил двама души с този прожектор. Органоборсациите, които са му присадили новата ръка. Не е искал да проговорят, затова е изгорил лицата им, а после ги е захвърлил на една плъзгаща се пътека. Навярно ги е вързал към генератора и после е използвал кордата, за да дръпне ключа. При включено поле цялата машинария не би тежала повече от един-два килограма.

– С прожектор ли? – замисли се Ордас. – Разбира се. Той би излъчвал петстотин пъти по-силна светлина. Добре, че си се сетил навреме.

– Е, аз убивам повече време от теб в четене на разни научнофантастични шуротии.

– И хубаво, че го правиш – каза Ордас.

КРАЙ

© 1975 Лари Нивън
© 1992 Емануел Икономов, превод от английски

Larry Niven
ARM, 1975

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

СМЪРТ В ЕКСТАЗ: ТРИ ФАНТАСТИЧНО-КРИМИНИ ПОВЕСТИ ЗА ДЖИЛ
РЪКАТА. 1992. Изд. Панорама, София. Сборник повести. Превод: от англ. Емануел
ИКОНОМОВ [The Long Arm of Gil Hamilton, Larry NIVEN]. Формат: 20 см. Офс. изд.
Тираж: 20 000 бр. Страници: 192. Цена: 15.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/542>]